

NIEUWE AVONTUREN



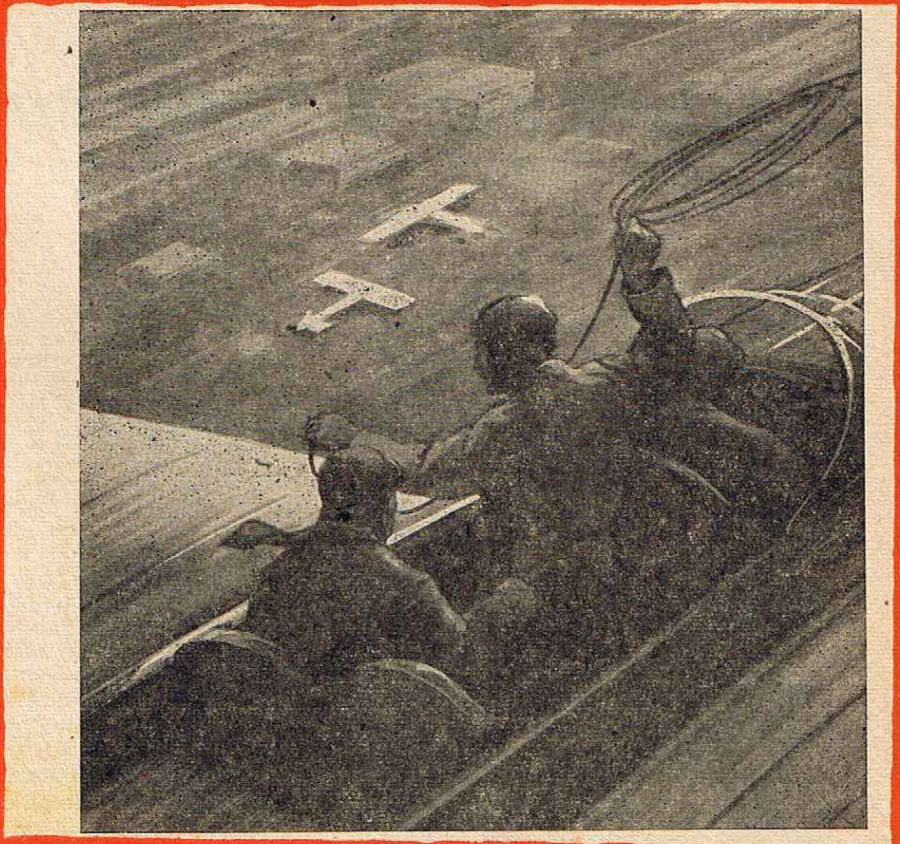
# Lord Ruster

genaamd  
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Een duivels complot

Nr 2158



NEDERLAND : 40 Ct.  
BELGIE : 6 Fr.  
Verschijnt om de 14 dagen

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal  
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)  
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT  
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

---



# Cord Syster

genaamd  
**RAFFLES**

## DE GROTE ONBEKENDE

---

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden

---

# Een duivels complot

---

## HOOFDSTUK I

### EEN GEWAAGDE STUNT

Het was op een fraaie dag in het begin van de maand Mei, toen een grote menigte toeschouwers verzameld was op het vliegveld van Hendon, ten einde daar getuige te zijn van een vliegfeest hetwelk er dien dag gehouden werd in verband met de komst van een aantal Britse en Amerikaanse vliegers, die verschillende nieuwe typen vliegtuigen, waaronder enige zeer snelle straaljagers zouden demonstren.

Ook zouden er op die dag een paar nieuwe, zeer grote toestellen worden ingewijd, bestemd voor de rechtstreekse dienst op Kaapstad, New York en Rio de Janeiro. Deze toestellen konden vijftig passagiers vervoeren plus hun bagage en een bemanning aan boord hebben van tien personen, namelijk een eerste, een tweede en een derde piloot, een marconist, twee mecaniciens, twee stewardessen, een steward en een bagagemeeester.

Teneinde de demonstratie voor het publiek zo aantrekkelijk mogelijk te maken, waren daarenboven een paar stoutmoedige vliegers uitgenodigd, die hoog in de lucht hun kunsten zouden vertonen, en ten slotte was er een soort kermisterrein aangericht, zoals die over de gehele wereld bijna hetzelfde zijn, voorzien van draaimolens, Turkse schommels, een achtbaan, schiettenten, enzovoorts enzovoorts.

Het weer was bij uitstek fraai, en uitstekend geschikt, om de evoluties van de verschillende machines te volgen.

Reeds om één uur in de namiddag trok een grote menigte naar het terrein, alsof het nodig was, zich te haasten, terwijl er toch zeker plaats was voor vele honderdduizenden.

Althans wanneer zij zich wilden vergenoegen met een staanplaats.

Er waren echter ook grote tribunes, waar tienduizenden een plaats konden vinden.

Op het verbazend grote vliegveld, glad als een billardlaken, en voorzien van betegelde startbanen in alle windrichtingen, stonden reeds vele dozijnen toestellen gereed, en men wist, dat er zich in de talrijke hangars nog dozijnen andere bevonden.

Enige van die houten of plaatijzeren hangars behoorden aan sportvliegers, die het vliegen alleen voor hun genoegen beoefenen, en die uit de aard der zaak tot de rijksten des lands behoren want een vliegmaschine was destijds en is nu nog heel wat kostbaarder dan een automobiel van enige omvang, terwijl het onderhoud nog veel meer kost.

Nu en dan werd het geknetter van een motor hoorbaar, een schroef draaide met duizelingwekkende snelheid rond en dan steeg even daarna een der toestellen met een bevallige zwaai in de lucht, teneinde een paar maal het terrein rond te vliegen.

Om twee uur was het terrein letterlijk stampvol.

Want ofschoon de vliegkunst reeds lang de kinderschoenen ontwassen is, zo toonde men toch altijd grote belangstelling vooral in verband met de uitvindingen van de laatste en in het bijzonder voor de schroefloze straalvliegtuigen.

En juist op tijd, voor een menigte, die zeker 300.000 koppen telde, begon het eerste nummer van het programma: een eskadrillevlucht, gevolgd door een schijngevecht van twaalf Engelse en twaalf Amerikaanse machines.

In onberispelijke slagorde, juist tegelijkertijd, stegen aan weerszijden van het reusachtige veld de twaalf Amerikaanse en de twaalf Britse vliegtuigen omhoog en het was zeker een enigszins angstig gezicht, de toestellen juist tegen elkander te zien invliegen.

Maar zij passeerden elkander als dansend in een quadrille, en bevonden zich spoedig op grote hoogte.

Vol aandacht volgde het publiek de evoluties der snelle toestellen en een luid handgeklap beloonde de vliegers, toen zij weer uit hun toestellen stegen.

Vervolgens vertoonde een Franse vlieger zijn kunsten.

Hij steeg met zijn eendekker bijna loodrecht in de lucht, hij hing als het ware aan zijn schroef, beschreef cirkels en achten, liet zich met de staart omhoog honderden meters vallen, om dan eensklaps het evenwicht te herkrijgen, duikelde over de kop, kwam schommelend als een dood blad naar beneden dwarrelen, en bracht de toeschouwers in vervoering.

Daarop had er een wedstrijd van verscheidene ronden plaats, die door een Engelsman gewonnen werd, tot niet geringe vreugde der aanwezige Britten, die nog meer dan op ieder ander gebied, wat sport aangaat, zeer chauvinistisch aangelegd zijn. Toen het enthousiasme bedaard was, werd het stil, want nu zou een nummer volgen, waarop met spanning gewacht werd.

Het programma vermeldde, dat Bernard Dorrington, een onbekend parachutist, van een zeer grote hoogte, van niet minder dan 5.000 meter, met zijn valschermscherm uit een vliegmaschine zou springen.

Iets dergelijks was in Engeland wel meer gezien, maar er was aangekondigd, dat de springer zijn parachute pas op zeer geringe hoogte boven de aarde zou openen, en men was dan ook zeer nieuwsgierig naar de verrichtingen van de jonge man, wiens naam de meesten die dag voor het eerst vernamen.

Allen rekten de halzen, om des te beter de toebereiselen voor het waagstuk te kunnen gadeslaan.

Een der startbanen werd vrij gemaakt voor een tamelijk kleine dubbeldekker, een Engelse machine, die slechts voor twee personen plaats bood, namelijk voor de bestuurder en voor de passagier of waarnemer.

Een der hangars werd geopend, en een tiental mecaniciens rolden het toestel naar het punt, waar het zou opstijgen.

Enige minuten verliepen, en toen verschenen er twee kleine figuurtjes, helemaal aan het andere einde van het terrein, waar zich het restaurant der vliegers bevond, die hun schreden naar de machine richtten.

Het waren Tom Drake, de bestuurder, en Dorrington, de parachutist.

Beiden waren in vliegerspakken van donker leder gestoken, en dat van de parachutist was zodanig gemaakt, dat hij onmogelijk met een of ander deel van zijn kleding aan de machine kon blijven haken, als hij de sprong waagde.

Zijn lichaam was als het ware omsnoerd met een samenstel van lederen riemen, aan de achterzijde voorzien van twee klemhaken, waaraan het onderende der zijden koorden van de volgens de regelen der kunst opgevouwen en in een omhulsel gestoken parachute bevestigd zou worden. Op zijn borst bevond zich een sterke ritssluiting, welke slechts naar beneden behoefde te worden getrokken om het omhulsel te openen, zodat de parachute vrij kwam, die zich dan, zoals men wist, door de krachtige opwaartse luchtdruk zou ontvouwen. Binnen de parachute vormde zich dan het luchtkussen, dat de vaart van het vallende lichaam in die mate zou afremmen, dat er geen sprake meer was van een val, doch slechts van een langzame en geleidelijke daling, welke de springer in staat stelde veilig te landen.

De kleine groep bereikte de vliegma- chine.

Drake sprak enige woorden met de mecaniciens, die reeds bij de schroef had postgevat, en Dorrington liet zich de zak met de parachute door een vier- tal deskundigen op de rug bevestigen.

Vervolgens klom hij in de vliegma- chine, legde de zak met de parachute be- hoedzaam achter zich neer, en wachtte kalm af, zonder dat er een spier van zijn jong, ernstig gelaat bewoog, tot- dat ook Drake zijn plaats vóór hem zou hebben ingenomen.

De piloot overtuigde zich dat alles in orde was, klom toen in de cockpit, en riep het bevel: «Voor vrij! Con- tact!»

Dadelijk vatte de mecaniciens, die voor het toestel stond, een der schroef- bladen, en trok die met kracht naar beneden.

Na enige vergeefse pogingen sloeg de motor aan, de schroef begon met verbazende snelheid te draaien, en de mecaniciens moest zich vlug uit de voeten maken, want reeds rolde de vlieg- machine op haar onderstel over de startbaan.

Een paar seconden later was zij vrij van de grond, en in sierlijke bochten schroefde zij zich omhoog.

Na tien minuten was het toestel voor het blote oog nog slechts te zien als een zwarte stip, en men moest een sterk vergrotende kijker bezigen, om de vormen van het toestel te kunnen onderscheiden.

Honderdduizenden ogenparen staar- den omhoog, en bleven in spanning op de stip gevestigd, die sterk afstak te- gen het donkerblauw van de hemel.

Een ogenblik zweeg iedereen, men hoorde niets dan hier en daar het ge- klepper van een schroef, en de opge- wekte tonen van een militaire kapel.

Eensklaps was het, alsof een rilling door de duizenden voer; er had zich iets afgescheiden van de zwarte stip daarboven, het leek een zeer klein puntje te zijn, dat zich met onbegrij- pelijke langzaamheid van de stip scheen te verwijderen.

Toch begreep iedereen, dat de traag- heid slechts gezichtsbedrog was; het was het lichaam van de valscher- m-springer, dat als een blok naar bene- den viel en dit zou blijven doen tot zich de parachute zou openen, onder de druk van de luchtstroom.

Zij, die met een goede primakijker gewapend waren, hadden spoedig ge- zien, dat de parachute zich nu geopend had, en dat het lichaam van Dorring-

ton thans betrekkelijk langzaam daalde.

Er was echter sedert een kwartier een bries op komen steven, en het was duidelijk te zien, dat de springer zeker niet op het vliegveld zelf zou dalen, ofschoon het vliegtuig zich juist boven het midden daarvan had bevonden, toen hij de sprong waagde.

Enkele minuten verliepen, de stip werd duidelijker, zij nam een menselijke gedaante aan, de parachute vertoonde zich als een reusachtige paraplu, maar verdween eensklaps uit het gezicht; zij was neergezonken achter een dennebos, op minstens 5 kilometer afstand van het vliegveld gelegen.

Het zou dus zeker nog een tijd duren, voor de koene parachutist het terrein zou bereiken.

Dadelijk begon het gelach en gepraat opnieuw, want niemand twijfelde er aan, of Dorrington bevond zich thans in veiligheid.

Onder de bezoekers van de grote tribune bevonden zich een paar heren, zeer smaakvol doch niet fatterig gekleed, die met aandacht de evoluties van de valschermspringer gevolgd hadden.

Die beide heren waren John Raffles en Charles Brand, zijn metgezel in zijn talrijke avonturen.

Maar velen, die daar met hem op de grote tribune zaten, kenden slechts Brand bij diens eigen naam, zijn oudere metgezel als Lord William Aberdeen, de Vicevoorzitter van de Windsor Club, door sommigen een zonderling genoemd, door anderen een weldoener, en van wien het in ieder geval bekend was, dat men nooit vruchteloos een beroep op zijn mildheid deed, wanneer het betref de stichting of de begunstiging van een of andere instelling van liefdadigheid.

Hij was de man geweest, die met woord en geestdrift geijverd had voor het stichten van een geweldige, groots opgezette inrichting, waar oorlogsinvaliden, die een zekere leeftijd bereikt hadden, rustig, in een landelijke omgeving, hun einde konden afwachten.

Degenen, die hem niet kenden, zagen daar slechts een man in de kracht van zijn leven, met een ernstig regelmatig getekend, bijna streng gelaat, waarop vaak een droefgeestige uitdrukking verspreid lag.

Raffles had zelf een vliegmaschine, een toestel van zijn eigen uitvinding, waarvan hij de constructie, althans wat de motor betreft, tot dusverre zorgvuldig geheim had weten te houden en dat was ook wel noodzakelijk, want het was reeds op al te veel bureau's van politie in Europa en in de Nieuwe Wereld bekend, dat de Gentleman-Inbreker moest beschikken over een vliegmaschine van wonderbaarlijke snelheid, namelijk een kruissnelheid, die 900 kilometer per uur moest bereiken, zo niet overschrijden.

De waarheid was, dat de Grote Onbekende met de « Duivel der Lucht » reeds enige keren 500 mijlen, dat is 845 kilometer in het uur had weten te halen, maar daar hij met het toestel even goed 300 kilometer kon vliegen, en daar hij de motor geheel had ingebouwd, teneinde deze tegen ontscheiden blikken te beveiligen, zo was nog geen enkele sportvriend van Zijne Lordschap ooit op het denkbeeld gekomen, dat het toestel, waarmede Lord Aberdeen menigmaal tochtjes maakte, inderdaad de geheimzinnige machine was, welke de politie van New York en van Parijs, van Londen en van Chicago enige malen op duizenden meters hoogte had zien vliegen, zonder ooit in staat te zijn geweest, de stoutmoedige avonturier in de lucht te achterhalen.

Naar het uiterlijk week de machine van Raffles nogal veel af van de andere eendekkers.

Het geleek nog het meest op het beroemde toestel van John Derry, een de Havilland proefvliegtuig, de D-H-108, dat naar het heette de snelheid van het geluid had overschreden door een snelheid van 720 mijl dat is 1158.480 k.m. per uur te ontwikkelen.

Het wereld-snelheidsrecord was in die dagen 650,701 mijl per uur, hoewel Major Richard Johnson van de Amerikaanse luchtmacht beweerde 669 mijl per uur gevlogen te hebben. De duivel der lucht had de vorm gemeen met de O-H-108, een klein staartloos vliegtuig met een straalmotor en het uiterlijk van een vleermuis. Het was in dit type, dat Geoffre de Havilland zijn leven verloor toen hij in September 1946 met een snelheid van meer dan 600 mijl per uur tegen de geluidsbarrière aanvloog.

De « Duivel der Lucht » stond op het oogenblik in de hangar, welke Raffles toebehoorde, en waarvan hij zelf en Charles Brand de sleutel hadden.

De man, de het toestel onderhield en als het ware met vaderlijke liefde verpleegde, was James Henderson, zijn chauffeur en voor diens onbescheidenheid hoefde Raffles niet te vrezen: de brave kerel zou zichzelf liever de tong hebben afgebeten, dan het geheim te verraden van een man, die hem boven alles ter wereld lief was.

Raffles en Brand hadden de korte weg van Londen naar Hendon afgelegd, om getuige te zijn van het tweedaagse vliegfeest, en om de nieuwe verkeersmachines in de lucht te zien, waarvan men zei, dat zij bijna 500 mijl per uur konden halen verreweg de grootste snelheid, ooit door een vliegmaschine behaald!

— Een zonderling beroep, zei Brand hoofdschuddend, zodra hij door de kijker het valscherp achter het dennebosje aan de horizon had zien verdwijnen. Niemand kan zeggen, of de man nu niet reeds zijn nek heeft gebroken, al leek de sprong zelf vlot van stapel te lopen.

— Het is en blijft een zeer gevaarlijk beroep, Charles, kwam Raffles op ernstige toon. Een valscherp is een verraderlijk ding. Zelfs het beste heeft nukken en kuren, en opent zich soms niet om een onnaspeurlijke reden, omdat er een plooijsje verkeerd ligt, omdat de koorden in de war geraakt zijn, omdat de wind geen vat krijgt in het doek...

— Zou het goed betalen?

— Wat gaf het, al betaalde men die jongen 1.000 pond sterling per sprong. En wees er maar zeker van, dat men dat niet zal doen! Zelfs al onderneemt hij het waagstuk op zulk een ontzaglijke hoogte! Vijftig pond, dat zal wel het maximum wezen.

— Morgen onderneemt hij het waagstuk weer, hernam Brand. Komen wij hier terug?

— Ja. Morgen komen hier de toestellen aan van de Union aviatique Lyonnaise, men heeft mij daarvan heel veel goeds verteld; ik zou ze gaarne eens in de lucht zien.

Intussen werd het programma afgewerkt; er had nog een groot spiegelgevecht plaats, waarbij met kleine raketbommen werd geworpen, slechts van

een zwakke kruittlading voorzien, en waarbij hoog in de lucht met losse patronen afgevuurde mitrailleurs ratelden.

Juist toen het nummer beëindigd was, kwam een kleine, snelle auto het terrein oprijden, die dicht bij de grote tribune stilhield.

Dorrington stapte uit, slechts door zeer weinigen herkend, wisselde een paar woorden met de man, die aan het stuurwiel zat, drukte hem de hand en liep het veld over.

Charles had zijn kijker voor het oog gebracht, en de jonge man herkend.

Maar twee jonge lieden, die vlak voor Raffles en Brand zaten, schenen Dorrington evenzeer te kennen; zij spraken blijkbaar over hem.

Een hunner zei, zich tot zijn metgezels wendend:

— Het klinkt vreemd voor iemand, die 5.000 meter stijgt, maar hij is laag **gezonken**.

— Bedoel je Dorrington? vroeg de ander verbaasd.

— Wie anders? Weet je dan niet, wie hij is?

— Ik meen, dat zijn gezicht mij niet onbekend voorkomt ik geloof, dat ik hem vroeger eens gezien heb.

— Dat heb je zeker, George! Hij was lid van de Jockey-Club.

— Neen toch! Is hij dan geen commoner? Behoort hij tot de gentry?

— Toch wel! Hij heet ook volstrekt niet Dorrington.

— Wie is hij dan? vroeg de ander verwonderd.

— Zijn vader is de Earl of Drummond.

— Zevende markies van Dorset! riep de ander uit, wiens verbazing ieder oogenblik scheen toe te nemen.

— Dezelfde.

— Wat mankeert de honourable Bernard dan, dat hij hier op die manier zijn leven waagt?

— O, hij doet het niet voor zijn plezier, dat kan ik je verzekeren.

— Hij is er toch niet toe gedwongen?

— Als hij dit niet deed, zou hij iets anders voor de kost moeten doen. O, het is een hele geschiedenis, waarvan niemand het fijne weet! Hijzelf is indertijd eensklaps verdwenen, na een hevige twist met zijn vader, die hem ontferd moet hebben.

— Hij heeft toch in ieder geval recht op de titel?

— Natuurlijk, maar van een titel alleen kan men nu eenmaal niet leven.

— Zouden we hem niet eens aanspreken?

De jonge man, tot wie de vraag gericht werd, haalde koeltjes de schou-

ders op, en antwoordde:

— Ik zie niet in, waartoe dat zou dienen, George. Met een zoon van de earl of Drummond kan ik converseeren, maar je kan toch niet van mij vergen, dat ik mij inlaat met een man, die toch eigenlijk weinig beter is dan een kunstenaar.

## HOOFDSTUK II

### EEN DUIVELS COMLOT

Toen Raffles en Brand de volgende dag omstreeks twee uur met hun auto het vliegveld van Hendon naderden, bleek het hun al spoedig, dat het bezoek op die dag niet minder groot zou zijn, dan de dag te voren.

Een grote menigte te voet, in autobussen, op motorfietsen, in auto's, had zich weer naar het vliegveld begeven, teneinde daar opnieuw getuige te zijn van enige stoutmoedige en acrobatische toeren van dozijnen Engelsen, zowel als vreemden.

De kleine auto werd bestuurd door Henderson, een reus van een kerel, met vuisten als smidshamers, en een nek als een stier.

De kleine wagen werd naar de parkeerplaats gebracht, welke een zeer grote oppervlakte besloeg, en onder toezicht stond van enige controleurs.

Henderson nam zijn reçu in ontvangst, voorzien van een stempel, waar-

na de drie mannen het vliegveld opgingen.

Raffles had hiertoe het recht, als lid van de koninklijke Aero-Club, en omdat zijn hangar op het terrein stond.

Daar Raffles van plan was, na afloop van de vliegemonstratie zelf een kleine vliegtocht te maken, aangelokt door het verrukkelijke weer, stelde hij Henderson de sleutel van de hangar ter hand, opdat deze de machine startklaar zou kunnen maken.

Het eerste nummer van het programma was reeds begonnen, en wel dertig vliegmaschinen vlogen in verschillende formaties tegelijk in de lucht.

Toen het drietal voor de hangar gekomen was, en Henderson de deur had geopend, zei Raffles tot hem:

— Wacht hier maar tot wij komen, James, misschien wachten wij niet het einde van het programma af.

— Tot uw dienst, Mylord, zei de reus, en ging de loods binnen, waar de « Dui-vel der Lucht » stond, met een zeil overdekt.

Raffles en Brand liepen nu langzaam verder, nu en dan de blik omhoog richtend, teneinde de vliegmachines in hun evoluties gade te slaan.

Zo bereikten zij de grote tribune en zochten daar hun plaatsen op.

Een kwartier later stegen de zes toestellen van de Union aviatique Lyonnaise tegelijkertijd op.

Het waren splinternieuwe machines, die er wel enigszins de indruk wekten van equipages, van vleugels voorzien.

Men kon er instijgen door een zijdelings ingebrachte deur, en ieder van deze « luchtomnibussen » bood plaats aan vijftig reizigers, ongerekend de bemanning.

Zodra zij weer geland waren, gingen Raffles en Brand opnieuw het veld op, teneinde ze van dichtbij te bezien, en nadat zij dit gedaan hadden, merkte Raffles glimlachend op:

— Misschien mag ik als Engelsman het niet zeggen, maar ik moet beken-nen, dat ik zelden zo iets sierlijks, en tot in de puntjes afgewerkt heb gezien! Zelfs het denkbeeld van gevaar verdwijnt geheel en al, wanneer men slechts een blik slaat op deze elegante toestellen met hun ranke lijnen, zonder een schroefje te veel of te weinig.

Toen zij zich verwijderden, passeerde hen de parachutist, wiens beurt het aanstonds zou zijn, om zijn halsbrekenden toer te verrichten.

Raffles, die zich het gesprek tussen de twee jonge lieden van de vorige dag zeer goed herinnerde, keek Dorrington nauwlettend aan.

Deze had een fijnbesneden, bleek ge-laai, waarin twee donkere ogen schit-terden, maar er lag op dit ogenblik een trek van diepe zwaarmoedigheid op.

De jonge man kon ternauwernood 26 jaar zijn, maar de fijne lijnen tussen de wenkbrauwen en aan de mondhoe-ken verrieden, dat 's werelds leed hem niet bespaard was gebleven.

Het volgende ogenblik was hij hen voorbij gegaan.

Raffles keek hem even na, en zei toen op zachte toon tot Brand:

— Ik zou wel eens willen weten, wat er eigenlijk tussen die jongeman en zijn vader kan zij voorgevallen, en dat wel van zo ernstige aard moet zijn geweest, dat hij er toe gekomen is, zijn leven voor een handvol geld telkens opnieuw in de waagschaal te zetten.

— Ik meen de naam Drummond meer gehoord te hebben, zei Brand peinzend, maar dat moet vrij lang geleden zijn, ik kan mij tenminste niets positiefs herinneren.

— De jongen heeft een belangwek-kend gezicht, Charles.

— Dat heeft hij zeker.

— Wanneer je tijd en lust hebt, moet je bij gelegenheid toch eens trachten uit te vorsen, wat er eigenlijk tussen vader en zoon is voorgevallen.

— Ik beloof het je! Zullen we nu weer naar de tribune teruggaan?

— We zijn er tamelijk ver vandaan. Ik voel er meer voor, een poosje in het restaurant te gaan zitten, waar het nu heerlijk koel zal zijn en waar wij een glas bier kunnen drinken.

— Zoals je wilt.

Langzaam staken de beide vrienden, nu en dan een omweg makend voor een tankwagen, het brede veld over.

Het toestel, waarmee Dorrington en Drake aanstonds zouden opstijgen, werd reeds naar de startbaan gerold.

Drake zelf liep er achter, in gesprek met zijn eerste mecanicien.

In de verte zagen zij Dorrington na-deren, die zich de brede, lederen rie-men onder het lopen om het lichaam gespte.

Enige ogenblikken later passeerden zij hem, en weer vielen hun de droef-geestige trekken op het bleke gelaat van de jonge man op.

Langzaam gingen zij verder.

Gedurende enige tijd hadden zij niet gesproken, en hun voetstappen wer-den gedempt door het grastapijt, het-welk hier het vliegveld bedekte.

Voor zij het restaurant bereikt had-den, waar zich de piloten plachten op te houden, gingen zij een vrij dichte liguster haag voorbij, bijna manshoog, en waarvoor zich aan de kant van het vliegveld een ondiepe, droge greppel bevond.

Daar het zeer warm was, en het malse gras als het ware tot zitten uit-lokte, vleide Raffles zich er op neer, de voeten steunend op de bodem van



de greppel, welk voorbeeld aanstonds door Brand werd gevolgd.

Raffles wilde juist een opmerking maken, toen hij daarin verhinderd werd op het horen van een stem aan de andere kant van de haag.

Daar liep een smal pad, hetwelk op deze plek langs de gehele breedte van het vliegveld liep, en uitkwam op de hoofdingang van het restaurant.

Zoëven waren er blijkbaar twee mannen genaderd, die onkundig waren van de aanwezigheid der beide vrienden aan de andere zijde van de haag.

Dat zij hiervan inderdaad niets wisten, bleek maar al te duidelijk uit de weinige woorden, die zij wisselden...

De stem, welke Raffles zoeven vernomen had, en die een eigenaardige diepe klank had, vroeg :

— Alles is dus in orde?

— Ja, mijnheer.

— Heb je het kunnen doen, zonder dat iemand er iets van zag?

— Neem mij niet kwalijk, dacht u soms, dat ik er getuigen bij gehaald had? Ik steek mijn hoofd liever niet in de strop! En nu moesten wij eens afrekenen.

— Een ogenblikje! Zover zijn we nog niet! Eerst moet ik mij overtuigd hebben, dat je je werk goed gedaan hebt.

— Dat kunt u over vijf minuten zien, mijnheer. U hebt niet met een ezel te doen.

— Je bent er dus zeker van, dat die vent vandaag voor de laatste maal de sprong zal doen?

— Heel zeker.

Op dat ogenblik kon Brand, die de betekenis van deze woorden maar al te goed begrepen had, een kreet van afschuw niet onderdrukken.

En bijna tegelijkertijd vernamen de beide vrienden haastige voetstappen, die zich in allerijl verwijderden.

Brand was opgesprongen, en trachtte over de haag te kijken.

Hij slaagde hierin echter niet.

Maar Raffles, die bijna een half voet boven hem uitstak, en die zijn voorbeeld had gevolgd, zag op enige tientallen meters afstand twee mannen haastig wegsnellen, die blijkbaar de kreet gehoord hadden, en begrepen, dat zij beluisterd waren.

Hij kon hen echter slechts op de rug zien, en het volgende ogenblik waren

zij om een hoek van het pad uit het gezicht verdwenen.

Brand, die zeer bleek geworden was, wilde hen achterna snellen, maar Raffles hield hem bij de arm vast en zei kortaf:

— Dat leidt tot niets, Charles. Zij zijn al weg.

— Maar hier wordt een vreselijke moordaanslag gepleegd, Edward, riep Brand met bevende stem. Wij mogen die lieden niet laten ontsnappen.

— Beter dat zij ontsnappen, dan dat Dorrington verongelukt! Zij hebben zeker iets met de parachute gedaan, de schurken, die het op zijn leven voorzien hebben! Wij hebben geen seconde te verliezen, Charles, wij moeten de opstijging beletten.

Als de wind vlogen de beide mannen over het veld, met hun armen zwaaiend en roepend zo hard zij konden.

Maar zij hadden nog geen vijftig passen afgelegd, of Raffles stond hijgend stil, vatte Brand bij de pols, en riep op schorre toon:

— Te laat! Kijk maar, Drake is al opgestegen.

Raffles had maar al te goed gezien, de ranke vliegmaschine met Drake en de stoutmoedige valschermspringer aan boord had zich juist van de grond verheven: zij waren een halve minuut te laat gekomen.

Maar Raffles kon geen genoegen nemen met deze stand van zaken.

Hij kon niet toelaten, dat misschien over een kwartier een vreselijk ongeluk zou geschieden, dat het gevolg was van een laaghartige aanslag.

Hij moest handelen, er moest iets geschieden!

Een ogenblik keek hij met starende blik naar de vliegmaschine, die in sierlijke cirkels opsteeg, en riep toen:

— Hen na, Charles! Misschien, als zij in de lucht dicht naast ons zijn, dat zij dan begrijpen, wat er aan de hand is! Wij moeten het in ieder geval proberen.

Brand had hem dadelijk begrepen, en zo vlug zij konden, ijlden de beide vrienden op de hangar toe, waar de «Duiwel der Lucht» werd ondergebracht.

De deuren stonden nog open, en Henderson was, onder het fluiten van een vrolijk deuntje, druk bezig, in zijn hemdsmouwen een onderdeel van de

machine te poetsen, tot het glom als zuiver goud.

Hij wendde zich verbaasd om, toen hij snelle voetstappen achter zich hoorde, maar vóór hij een vraag kon stellen, riep Raffles hem toe:

— Wij moeten de lucht in, James! Is alles in orde met de machine?

— In de beste orde, Mylord. Maar...

— Geen vragen, James, het zal je daarboven in de lucht wel door mijnheer Brand worden uitgelegd.

Onmiddellijk schoot de reus zijn jas aan, en met zijn hulp ging het al heel gemakkelijk, het toestel naar buiten te rollen.

Raffles en Henderson namen in de cockpit plaats, terwijl Brand de wielblokken weghaalde.

Niet zodra sloeg de motor aan, of de jonge man dook met grote behendigheid onder de vleugels door, en slingerde zich in het toestel.

Aanstands haalde Raffles de hefboom van het hoogtestuur over, en bijna loodrecht steeg de «Duivel der Lucht» omhoog.

Het toestel van Drake was op dat ogenblik nog geen kilometer van de grond en de kans was dus niet uitgesloten, dat zij hem nog bijtijds zouden kunnen bereiken.

Maar Brand, die Henderson met enige woorden op de hoogte had gesteld, vroeg zich vol ontzetting af, wat zij moesten doen, indien Drake en Dorrington de betekenis van hun handelwijze niet begrepen.

Zeker, zij zouden zo dicht mogelijk bijkomen, maar er waren grenzen, en het zou volstrekt niet mogelijk zijn, elkaar iets toe te schreeuwen.

Daartoe was het motorgeronk en het gefluit van de ingezogen lucht te zwaar.

Intussen had ook de «Duivel der Lucht» zich binnen weinige minuten tot op een grote hoogte opgeschroefd, en Raffles trachte thans, boven het andere toestel te komen.

Dat ging echter niet zo gemakkelijk, want de machine van Drake steeg in onregelmatige bochten, en haar snelheid was bovendien zeer groot.

Er verliepen enige minuten vol spanning.

Daar beneden had blijkbaar niemand de betekenis an het opstijgen van het tweede toestel begrepen, be-

halve misschien de beide schurken, die Raffles en Brand zoeven achter de haag hun misdadig plan hadden horen bespreken.

Raffles liet zijn toestel zo snel vliegen als hij met het oog op zijn eigen veiligheid slechts durfde wagen, en in ieder geval was de snelheid groter dan die van het toestel, hetwelk zij op dit ogenblik achtervolgden.

Vijf minuten verstreken, en onafgebroken hielden de drie mannen hun blikken gevestigd op het toestel van Drake, ieder ogenblik vrezend, dat de parachutist de sprong zou wagen, die hem ditmaal de dood zou brengen. Daarvan waren zij overtuigd, want de woorden van de beide schavuiten achter de haag waren niet voor tweeërlei uitlegging vatbaar.

Reeds werden de cirkels, welke het toestel van Drake beschreef, hoe langer hoe kleiner, terwijl de hoogte thans op zijn minst 3.800 meter bedroeg.

Nog slechts een paar honderd meter en Dorrington zou de sprong wagen.

Maar op dat ogenblik was de «Duivel der Lucht» nog slechts een korte afstand van de andere vliegmachine verwijderd.

Zij vloog er mede op gelijke hoogte, en de aviateurs konden elkander duidelijk onderscheiden.

Even later bedroeg de afstand tussen de beide machines ternauwernood tien meter, maar dichterbij durfde Raffles niet komen, uit vrees, dat door de een of andere verkeerde wending de vleugels met elkander in aanraking zouden komen met alle gevolgen van dien.

Tot zijn schrik zag Raffles nu, dat Dorrington reeds in het toestel was opgestaan, en dat hij zich gereedmaakte voor zijn stunt.

Hij haakte de koorden van het valscherm aan de klemhaken van het lederen tuig, waarvan hij de gespen betastte.

Met wanhopige gebaren trachtte Brand hem te beduiden, dat hij niet moest springen, maar de parachutist vatte deze gebaren blijkbaar verkeerd op, want hij wuifde met de hand, als om de anderen te groeten!

Het was maar al te duidelijk, dat hij niets besepte van het gevaar, dat hem bedreigde.

Reeds had hij de voet op de rand van de cockpit gezet, terwijl hij zich met de ene hand vasthield aan een der stijlen, die het vleugeldek droegen.

Op dat ogenblik bukte zich Henderson, die met verwilderde blik had toegekeken, en greep van de bodem van de cockpit een dunne, maar zeer sterke lijn, die daar altijd opgeschoten lag.

Vliegenvlug maakte hij aan 't einde een lopende knoop, terwijl hij het andere einde aan een stalen ring vastmaakte, aan de rand van het toestel vastgeklonken.

Onmiddellijk had Brand begrepen, wat de brave kerel voornemens was, en hij maakte zo veel mogelijk plaats voor hem.

Wat Raffles aangaat, hij bracht zijn machine met grote behendigheid nog wat dichterbij, en hield haar zoveel mogelijk op dezelfde hoogte.

Henderson had zijn lasso ter hand genomen, en maakte zich gereed, om haar uit te werpen.

Als de parachutist slechts nog één blik had geworpen op de machine, die hem zo hardnekkig vergezelde, dan zou het gezicht van de man, die daar met de lasso klaar stond, hem zeer waarschijnlijk wel hebben duidelijk gemaakt, dat er iets gaande was.

Maar al zijn aandacht was thans gevestigd op de manoeuvres van zijn eigen piloot.

Hij scheen het ogenblik af te wachten, waarop Drake hem het teken zou geven, dat de 5.000 meter bereikt waren.

Nog een paar seconden, en hij zou zich over de rand van het toestel slingeren...

Maar juist toen hij zijn lichaam strekte, teneinde overboord te springen, suisde de lasso door de lucht, geworpen door de vaste hand van James Henderson, die jarenlang in Canada en Argentinië cowboy was geweest en het werpkoord op meesterlijke wijze wist te hanteren.

De lopende knoop viel over het hoofd en langs de schouders van de parachutist, juist toen deze ook de tweede voet op de rand van het toestel had gezet, en in de diepte wilde springen.

Een seconde kon het schijnen, alsof hij achterover terug zou vallen in zijn eigen vliegmachine, maar toen stortte

zijn lichaam voorover, en beschreef een wijde boog aan het einde van het strak gespannen touw, dat een lengte van bijna 20 meter had.

De «Duivel der Lucht», die, zoals gezegd, niet zeer groot was, slingerde hevig, toen het toestel plotseling dit nieuwe gewicht te dragen kreeg, dat heftig heen en weer zwaaide, en een ogenblik leek het, alsof de machine in de lucht zou omkantelen.

Met de uiterste spanning wist Raffles de machine echter in evenwicht te houden, en geleidelijk werden de slingeren minder.

Brand boog zich behoedzaam over de rand, en keek naar het lichaam, dat daar op twintig meter onder het toestel nog altijd heen en weer schommelde als de slinger van een reusachtige pendule.

Toen slaakte hij een luide kreet van schrik, de lus van de lasso, een weinig te groot, was langs het lichaam afgeden en toen Henderson het touw met kracht naar zich toe trok, had het zich boven de enkels van Dorrington toegesnoerd; de valschermspringer hing thans met het hoofd omlaag en scheen krampachtige pogingen in het werk te stellen, zich zo te kronkelen, dat hij het touw met de handen kon vatten.

Brand deelde Raffles door de kop-telefoon mee, wat er geschied was, en onmiddellijk liet deze zijn toestel dalen, met de grootste snelheid, welke hij er slechts aan durfde geven.

Er verliepen een paar spannende minuten, en toen Brand zich nogmaals over de rand van het toestel boog, zag hij, dat het lichaam van de parachutist stil hing...

Waarschijnlijk had deze zijn bewustzijn verloren.

Op dat ogenblik bevond de vliegmachine zich nog hoogstens enkele honderden meters boven de grond, zodat Raffles thans de grootste voorzichtigheid in acht moest nemen, teneinde het lichaam van de man, dat daar bewegingloos aan het einde van het twintig meter lange touw hing, niet zeer ernstig, misschien wel dodelijk bij de landing te verwonden.

Het was dus nu zaak om te zien naar een plek, waar, onder deze omstandigheden, met de grootste kans op

succes, een noodlanding kon worden gemaakt.

Op enige afstand bevond zich een van die diepe plassen, waaraan deze streek in Engeland zo rijk is.

Raffles wijzigde aanstonds zijn koers, en tien seconden later zweefde de vlieg-machine op zo geringe hoogte boven het water, dat het lichaam van Dorrington zich nauwelijks op drie meter daarboven bevond.

Brand en Henderson hadden direct begrepen, wat de bedoeling van Raffles was.

Terwijl de jonge man zich van zijn jas en schoenen ontdeed, greep Henderson zijn scherp zakmes en hield zich gereed, het touw door te snijden, waaraan het lichaam van de valscherm-springer hing.

Raffles liet de vlegmachine nog een meter dalen, het mes deed zijn plicht en Dorrington's lichaam plofte in het water.

Bijna op hetzelfde ogenblik zwaaide Brand zich met een koene sprong over de rand van het cockpit, en dook nauwelijks op twee meters afstand van de parachutist in het water.

Zodra hij bovenkwam, zwom hij met krachtige slagen naar het bewegingloze lichaam, dat ook juist weer was boven komen drijven, wentelde zich op zijn rug, vatte Dorrington bij het hoofd, en had na enige ogenblikken de oever bereikt, waar zich reeds een groot aantal mensen verzameld had, die vol ontzetting ooggetuige waren geweest van het drama, dat zich zoeven op grote hoogte had afgespeeld.

---

### HOOFDSTUK III

#### HET ONDERZOEK

Uitgeput en hijgend stond Brand enige ogenblikken stil, en scheen niets te horen van de vragen, die tot hem gericht werden.

Toen duwde hij de nieuwagierigen eenvoudig op zij, knielde naast de bewusteloze neder, en legde het hoofd op zijn borst.

Dorrington haalde nog adem, bijna onmerkbaar!

Zijn mond was stijf gesloten, en zijn ogen, die wijd open stonden, hadden een uitdrukking van schrik en ontzetting.

Een van de omstanders wilde het omhulsel van de parachute losmaken, dat nog altijd op de rug van Dorrington bevestigd was, maar Brand beval kortaf:

— Afblijven! Dat moet de politie doen.

— Wie praat daar van de politie? liet zich een scherpe stem horen, en op hetzelfde ogenblik baande zich een rijzig man, mager maar gespierd, met een intelligent gelaat, doordringende grijze ogen, en smalle lippen, een weg door de nieuwsgierigen, tot hij naast Brand stond.

Hij nam hem een ogenblik op, keek naar het bewegingloze lichaam, en sprak toen, zich weer tot Brand wendend:

— Permiteer, dat ik mij aan u voorstel, mijnheer, ik ben Joe Deeks, Scotland Yard. Gij zult misschien wel eens van mij gehoord hebben.

Ondanks de ernst van de toestand vloog er een glimlach over het gelaat van de jonge man.

Die vraag moest hem dan ook wel zonderling in de oren klinken.

Hij zou nooit gehoord hebben van Joe Deeks, de schrandere detective, de bestrijder van John Raffles, en door deze meer dan enige man ter wereld gevreesd!

Brand wist zich echter volkomen te beheersen, en zei, met een lichte buiging:

— Het spreekt van zelf, dat ik van u gehoord heb, mijnheer Deeks. Mijn hemel, wie zou dat niet? En ik ben blij, dat gij hier zijt, en kan nu de rest zeker wel aan u overlaten. Ik ben Charles Brand, de secretaris van Lord William Aberdeen!

— En deze man is, als ik mij niet vergis, Bernard Dorrington, de parachutist.

— Zo is het.

— Maar hoe komt hij in deze toestand? Ik heb slechts het laatste gedeelte van het drama kunnen volgen, wat betekent dat touw aan zijn voeten?

— Het zal u spoedig genoeg duidelijk worden, mijnheer Deeks, als gij slechts de parachute nauwkeurig onderzoekt. Ik verzoek u er zelfs om, er is...

Hij hield op, bracht zijn mond bij het oor van de beroemde detective, en vervolgde toen op fluisterende toon, opdat de omstanders het niet zouden horen:

— Er is een laaghartige moordaan-slag op Dorrington gepleegd, er is met de parachute geknoeid.

Deeks was in zijn leven al heel wat ervaringen rijk geworden, maar deze mededeling deed hem blijkbaar zeer ontsteld staan.

— Weet gij zeker, wat gij daar zegt, mijnheer? vroeg hij op gedempte toon. Het klinkt bijna ongelooflijk.

— Ik ben zeker van mijn zaak, antwoorde Brand kortaf. Gij zult trouwens niet meer twijfelen, als gij de parachute onderzoekt! Maar sta mij de opmerking toe, mijnheer Deeks, dat het naar mijn mening beter zal zijn, wanneer wij ons allereerst bezig houden met Dorrington! Hij verkeert in een beklagenwaardige toestand, de schrik heeft hem blijkbaar het bewustzijn doen verliezen.

En in weinige woorden deelde Brand de detective mede, wat er zoeven boven in de lucht was voorgevallen.

Deeks luisterde aandachtig toe, zonder dat er een spier op zijn ernstig gelaat bewoog, maar het was duidelijk, dat hij de zaak van het grootste gewicht achtte.

Toen Brand zijn verklaring had afgelegd, wendde Deeks zich tot een paar omstanders, die er fysiek sterk uitza-gen, en vroeg:

— Zoudt gij ons willen helpen, de parachutiste naar het vliegveld te dragen, waar wel een Rodekruispost zal zijn. Het verwondert mij eigenlijk, dat men geen ambulancewagen heeft gezonden.

Aanstonds boden zich vier gespierde mannen aan, die het lichaam van de bewusteloze opnamen, en het voorzichtig wegdroegen.

Deeks had de parachute van de klemhaken losgemaakt, en droeg het zware voorwerp zelf onder de arm mee.

Wat Brand betreft hij liep zo hard hij kon vooruit, want al was het zeer

warm, zijn drijfnatte kleren veroorzaakten bij hem toch een onbehagelijk gevoel van koude.

Onder het lopen wierp hij een blik omhoog, en zag, dat 't toestel van Drake zowel als dat van Raffles zich dicht naast elkaar voortbewogen, en klaarblijkelijk koers zette naar het vliegveld.

Van alle kanten kwamen nu nieuwsgierigen toelopen, en het duurde niet lang, of een grote drom vergezelde de kleine optocht naar het restaurant, waar het lichaam van Dorrington werd binnen gedragen, en behoedzaam op een der banken werd neergelegd.

Vandaar vroeg men telefonisch om een geneesheer, en geen vijf minuten daarna kwam een kleine auto voorrijden waaruit een oude, grijze heer stapte.

Het was Dr. Ford, een bekende Londense arts, de zich toevallig op de grote tribune had bevonden, en aanstonds bereid was geweest, naar de bewusteloze valschersmspringer om te zien.

Men maakte ruimte voor hem, en de geneesheer trad naderbij, om zich over de nog steeds bewusteloze man heen te buigen.

Hij keek naar de ogen met hun glasachtigen glans, hij voelde de pols, hij kneep in de spieren, en toen hij zich weer oprichtte lag er een ernstige uitdrukking op zijn gelaat.

— Ik vrees, dat dit een langdurig geval zal worden, zo wendde hij zich tot Deebs, die nog altijd met de parachute onder zijn arm stond.

— Wat scheelt hem? vroeg de detective op zachte toon.

— Dat is moeilijk in een paar woorden te zeggen, waarde heer Deebs! Het is een soort verstijving, en als de arme vent weer tot bewustzijn komt, zal hij hoogstwaarschijnlijk tekenen van volkomen versuffing vertonen, vermoedelijk zal hij volstrekt niet weten, wat er met hem gebeurd is. Het is evenwel mogelijk, dat hij een ernstige schok heeft gekregen, als gevolg van de doorstane ontzetting.

— En is dat voor zijn leven? vroeg Deebs op ernstige toon.

— Wellicht kan hij bij een doelmatige behandeling binnen een maand, misschien zelfs reeds eerder weer de oude zijn.

— Zullen wij hem niet aanstonds vervoeren?

— Zo spoedig mogelijk! Dadelijk, nadat men hem droge kleren heeft gegeven. In het Ziekenhuis, waarvan ik directeur ben, is nog plaats, laat hem daarnaar toe brengen, ik zal even telefoneren.

— Dat is heel vriendelijk van u, dokter, dan zal ik mijn maatregelen nemen, om hier wat stilte en rust te brengen.

Waarin die maatregelen bestonden, bleek spoedig, want enige minuten later ontruimde enige snel ontboden politieagenten, die de orde op verschillende rangen moesten bewaren, de gehele cantine, zodat in het ruime vertrek niemand anders meer aanwezig bleef dan zij, die er iets mee te maken hadden: de gérant, twee kellners, Deebs, een inspecteur van politie, Hobson geheten, twee agenten bij de deur, en Charles Brand, die zich zoeven in de kleedkamer van een der piloten, die een kennis van hem was, van droge kleren had voorzien, en zich nu naar Deebs begaf, om zijn verklaring af te leggen, voor het procesverbaal van de inspecteur van politie.

— Mijnheer Brand, zo wendde Deebs zich tot hem, zodra hij binnentrad, wees zo goed, het verhaal, dat gij mij zoeven gedaan hebt, nog eens aan de inspecteur te vertellen.

— Met genoegen, zei Brand.

En opnieuw vertelde hij, wat er gebeurd was van het ogenblik af, dat hij en Raffles op het gras waren gaan zitten in de droge greppel.

Hobson had aandachtig toegeluisterd, en vroeg, toen Brand zweeg:

— Gij hebt dus die beide mannen niet gezien, die het gesprek voerden?

— Neen, inspecteur. Maar daar komt Lord Aberdeen zelf aan.

Hobson begaf zich aanstonds naar de deur, teneinde order te geven, Lord

William Aberdeen te laten passeren.

Raffles wendde zich tot de inspecteur, en zei op hoffelijke toon:

— Duid mij niet ten kwade, inspecteur, wanneer ik hier een inval kom doen, maar, ik mocht een kleine rol vervullen in tragi-comedie, die bijna een drama werd, en gij zult het begrijpelijk vinden, dat ik belang stel in het lot van die valschermspringer, die ik heb mogen helpen redden.

— Het zou vreemd zijn als het niet zo ware, riep Hobson uit. Wilt gij mij toestaan, u een paar vragen te stellen, in verband met deze geheimzinnige zaak?

— Ik verlang niets liever.

— In de eerste plaats dan: hebt gij de mannen gezien, die die afschuwelijke woorden spraken, welke gij en uw secretaris gehoord hebben?

— Tot mijn leedwezen alleen op de rug, inspecteur.

— Maar zoudt gij hen herkennen?

— Gij zult het mij ten goede houden, dat ik allereerst dacht aan de redding van de parachutist! Het zou trouwens geen doel gehad hebben, hen te achtervolgen, want zij wisten zich ontdoet, en de manshoge liguster haag was tussen ons in, over een lengte van bijna een kilometer, zodat zij zich gemakkelijk uit de voeten konden maken.

— Maar kunt gij u althans herinneren, wat voor soort kleren zij droegen?

— Ja, dat wel; de grootste droeg een grijs geruit colbertcostuum, of liever een Norfolk, een soort sportpak met ceintuur, en de ander zag er uit als een monteur, een electricien.

— Mij dunkt, dat wij ons nu allereerst moeten overtuigen, of er inderdaad aan de parachute geknoeid is. Maar vóór ik daartoe overga, Mylord, moet ik u mijn verwondering te kennen geven voor de snelheid, en de stoutmoedige doortastendheid, waarmede gij zijt opgetreden.

— Ik verdien die lof slechts voor een zeer gering deel. Het was mijn chauffeur, James Henderson, die op het allerlaatste ogenblik Dorrington met een

lasso wist te omvatten, juist toen hij de sprong zou doen, die hem de dood zou hebben gebracht.

— Wat dat laatste betreft, een onderzoek van het valscherm zal ons dien-aangaande wel nadere gegevens brengen! riep Deeks uit. Maar eerst moeten wij zorgen, dat onze patient naar het Ziekenhuis komt.

Deeks had reeds de nodige bevelen gegeven. Men droeg Dorrington, die nog altijd bewusteloos was, en van zijn natte kleren ontdaan, op een draagbaar in de auto.

Zodra dit geschied was, werd het valscherm zorgvuldig op de vloer uitgespreid, en nu begon een nauwkeurig onderzoek.

Eensklaps riep Raffles, die sedert enige ogenblikken de zware stalen mousketon onderzocht, die achter in de ring van de riem werd gehaakt:

— Zoek maar niet verder, ik heb het al gevonden.

Deeks hief met een ruk het hoofd op, en kwam naar Raffles toe, die niet het minste spoor van ontroering of zelfs van verbazing had getoond, toen hij zo plotseling zijn aardsvijand tegenover zich zag.

Hij wist wel, dat de beroemde detective eerder aan zijn eigen persoonlijkheid zou twijfelen, dan aannemen, dat Lord William Aberdeen en de Gentleman-Inbreker, alias John Raffles, een en dezelfde persoon waren.

Raffles toonde hem de klemhaak, en wees op een met het blote oog ternauwernood zichtbare inkerving in het metaal, blijkbaar aangebracht met een uiterst dun metaalzaagje, en welke de haak tot op bijna zijn gehele dikte doorsneed.

Toen er nog enige anderen om Raffles kwamen heenstaan, vatte deze de haak tussen zijn sterke vingers, en zonder enige moeite kon hij hem ongeveer in het midden ombuigen.

— Gij ziet wel, mijnheer Deeks, zei hij op ernstige toon, dat de beide stukken van de haak slechts door een zeer dun reepje metaal verbonden waren en de schok, teweegebracht door het

zich plotseling openen van het valscherm, had dat reepje metaal zonder enige twijfel doen breken, en de parachutist zou even later als een vormloze massa zijn teruggevonden.

— Dit is zonder twijfel het werk van een vakman geweest. Het is niet zo gemakkelijk, zulk een fijne, rechte snede in metaal te maken.

— Er was zeker niets van te zien, want de man, die dit op zijn geweten heeft, wilde veilig spelen en had de snede weer onzichtbaar gemaakt met behulp van een weinig stopverf, met een metaalkleurige vloeistof bestreken, voegde Raffles er aan toe.

— Het staat natuurlijk zonder enige twijfel vast, na wat wij ontdekt hebben, en na hetgeen Lord Aberdeen ons heeft medegedeeld, dat wij hier te doen hebben met een laaghartige moordaanslag, die slechts op het uiterste ogenblik verijdeld is geworden. Nu, ik geloof, dat wij de daders spoedig genoeg in handen zullen hebben.

— Ik weet niet, of ik dat inzicht wel kan delen, mijnheer Deeks. Het spreekt van zelf, dat de daders, zodra zij zagen, dat hun toeleg mislukt was, de vlucht hebben genomen, en zich waarschijnlijk voorlopig niet meer zullen laten zien.

— Maar wat kan wel het motief zijn van deze lage daad, riep de inspecteur verwonderd uit. Dorrington was, naar men mij heeft medegedeeld, een stil, eenvoudig man, die in het geheel geen vijanden had. Integendeel, iedereen, die met hem in kennis kwam, werd zijn vriend.

— Ik geloof, dat ik u wel een vingerwijzing kan geven, inspecteur, zei Raffles. De man heet inderdaad geen Dorrington; zijn naam luidt anders, tenminste, wanneer de jongelieden gelijk hadden, die ik gister op de grote tribune hoorde verzekeren, dat Bernard Dorrington de zoon is van de Earl of Drummond, markies van Dorset.

Raffles deelde in weinige woorden aan de detective mee, wat hij en Brand de dag te voren hadden horen verklaren door een der jonge lieden, die op

de tribune voor hen stonden, en waarvan er een bekend scheen te zijn met Dorrington.

Deeks had aandachtig geluisterd en hernam nu:

— Ik zal trachten, die jongelieden terug te vinden. Gij kent hen zeker niet, Mylord?

— Neen, ik had hen nooit te voren gezien.

— Nu, als wij een oproep in de bladen plaatsen, zullen er wel meer personen komen opdagen, die de zoon van de Earl of Drummond kennen, en ons iets uit zijn verleden kunnen medelen. Weten wij dat eenmaal, dan valt ons het opsporen van de daders van deze moordaanslag misschien wel wat gemakkelijker.

— Ik meen mij te herinneren, dat er enige jaren geleden een hoogoplopende twist heeft plaats gehad tussen de oude Graaf en zijn zoon Bernard. Niemand heeft ooit echter de ware beweegreden tot die twist geweten. Ik denk een of ander intieme familie-aangelegenheid, welke de betrokken personen niet gaarne wilden laten bekend worden.

— Het valt te betreuren, dat wij Dorrington zelf in de eerste week zeker niet zullen kunnen verhoren, mompelde Deeks. Hij zou zeker wel de aangewezen persoon zijn, om ons kostbare inlichtingen te geven. Natuurlijk moet er een verbitterde vijand in zijn leven zijn, en hij moet dat weten. Intussen, wij zullen doen wat wij kunnen! Gij geeft me toch zeker wel verlof, Hobson, hier enige lieden te ontbieden, die mij inlichtingen kunnen verschaffen.

— Natuurlijk, Deeks! riep de inspecteur haastig uit. Wel man, ik draag de zaak van ganser harte aan je over. Je hebt toch anders niets om handen?

— Neen, ik ben juist vrij! Ik heb vanochtend de dief van het paarsnoer van Lady Keene kunnen laten opbergen het was wel degelijk de man, die ik dacht, Hobson.



— Doe dan, wat je het best acht.

— In de eerste plaats zou ik de lieden willen ontbieden, die belast zijn met de zorg voor de parachute en alles, wat er toe behoort. En dan moet Drake ook hier komen!

Een paar agenten werden haastig weggestuurd, om het personeel van Drake's machine op te sporen, maar naar de piloot zelf behoefde men niet te zoeken, hij trad juist binnen, bleek en ontdaan, en klaarblijkelijk nog zeer onder de indruk van het gebeurde.

— Ik ben blij, dat gij gekomen zijt, mijnheer Drake! riep Deebes uit. Gij zijt zeker wel bereid, mij te antwoorden op enige vragen betreffende het ongeluk, aan Dorrington overkomen?

— Vraagt wat gij wilt, mijnheer.

— Zeg mij dan eens, mijnheer, wie belast was met de zorg voor het valschermscherm, waarvan Dorrington gebruik maakte.

— Het valschermscherm lag in het bijbehorende foudraal, altijd in mijn eigen hangar, waar mijn machine stond, in een kist, die uitsluitend daarvoor bestemd was.

— Was die kist op slot?

— Voor zover ik weet niet! Zij werd eenvoudig gesloten met een paar beugels, die verend sloten.

— Maar de deuren van uw hangar werden toch zeker altijd behoorlijk gesloten.

— Natuurlijk.

— Wie had de sleutel van die loods?

— Ik had er een, en Dorrington ook een.

— Gaaft gij die sleutel nooit af?

— Dat moest ik af en toe zeker wel doen. Maar dan toch alleen maar aan mijn mecaniciën Pat Jones.

— Hebt gij Jones reeds lang in dienst?

— Zolang ik vlieg, acht jaar.

— Is hij betrouwbaar?

— Als goud.

— Draagt hij ook zorg voor het valschermscherm?

— Het is eigenlijk zijn werk niet, en Dorrington keek meestal zelf alles na, maar Jones is een ijverige vent,

die graag iets om handen heeft, en hij hielp altijd, als Dorrington het valschermscherm, nadat hij er gebruik van had gemaakt, weer opvouwde.

— Is deze stalen klemhaak een onderdeel van het valschermscherm, die er altijd bijbehoort heeft?

— Ja, die haak hoort bij het valschermscherm. Maar, wat betekent die inkapting? Mijn God, nu wordt mij alles duidelijk! Men heeft die haak ingevijld, teneinde hem te doen breken.

— Zo is het, mijnheer Drake, zei Deebes.

Op dit oogenblik keerden de agenten terug met Pat Jones, en de tweede mecaniciën van Drake, Mike Seldom geheten.

De eerste was een man van omstreeks veertig jaar, een boom van een kerel, de tweede nog haast een knaap, nauwelijks 19 jaar, met een schrandere gelaat en levendige, schitterende blauwe ogen.

Deebes had zich tot Raffles gewend, en vroeg op zachte toon:

— Herkent gij soms een van die mannen, Mylord, in de persoon van de mecaniciën, die gij met de ander hebt zien vluchten?

— Zij zijn het zeker niet. De man in zijn overall, die ik hard zag weglopen, was geen reus, als die vriend daar, maar evenmin een knaap als Seldom! Neen, zij waren het zeker niet!

— Jones, antwoord mij duidelijk en zonder omwegen op de vragen, die ik u zal stellen. Ik ben inspecteur Deebes van Scotland Yard, en ik ben met het onderzoek in deze zaak belast. Zeg mij nu eens, wie heeft gisteren, na het gebruik, het valschermscherm opgevouwen en in het foudraal gedaan?

— Mijnheer Dorrington en ik, mijnheer! antwoordde Jones.

— Was de parachute toen in orde?

— Volkomen in orde!

Deebes nam de haak weer ter hand, en vroeg of de haak van het valschermscherm in deze toestand was, toen zij het valschermscherm opvouwden?

— Zeker niet, mijnheer Deebes! Alles was in orde, zeg ik u!

## HOOFDSTUK IV

## DE VROUW VAN DORRINGTON

Enige ogenblikken bleef het stil in het vertrek.

Iedereen luisterde vol spanning en nieuwsgierig naar de antwoorden, welke Jones gaf op de vragen van Deebes, welke deze op korte toon stelde.

De detective dacht even na, en vervolgde toen :

— Hoe laat was het, toen Dorrington gisteren met het valscherf neerkwam ?

— Zowat halfvier, inspecteur !

— De eerste opstijging had vandaag om elf uur plaats ; deze haak moet dus zijn doorgezaagd in de tijd, welke tussen beide tijdstippen verliep. Wat deedt gij met het valscherf, nadat mijnheer Dorrington en gij het weer hadden opgevouwen ?

— Wij brachten het eerst naar het vliegveld terug ! Gisteren stond er nog al een stevige bries, en mijnheer Dorrington kwam neer op bijna vijf kilometer hier vandaan ! Ik ben hem met de auto gaan ophalen !

— Vervolgens brachten wij het valscherf, zoals wij dat altijd doen, dadelijk naar de hangar, waar de machine van mijnheer Drake staat, en legden het in de kist.

— Kan die kist gesloten worden ?

— Alleen met een verende beugel.

— Wat deedt gij toen ?

— Ik ging de machine van mijnheer Drake schoon maken, die intussen door mijn kameraad en een paar andere mecaniciens in de hangar was gebracht.

— Vertel mij eens, kan zich in die loods iemand verborgen houden, zonder dat gij het ziet ?

— Dat is zo goed als onmogelijk, mijnheer !

— Hoe laat was het, toen gij de hangar verliet ?

— Omstreeks zeven uur !

— Sloot gij haar af ?

— Ja, mijnheer !

— Wat deedt gij met de sleutel ?

— Die ging ik dadelijk aan mijnheer Drake brengen !

— Is dat zo, mijnheer Drake ? zo wendde de detective zich tot de vlieger, die aandachtig toeluisterde.

— Zo is het, mijnheer Deebes !

— Wanneer kwaamt gij voor het eerst weer in de hangar ? hervatte Deebes.

— Vanochtend om acht uur.

— Was mijnheer Drake er toen al ?

— Nog niet.

— Gij hadt dus bij hem de sleutel moeten halen, om de deur te openen ?

— Zo is het !

— Gaf hij u die sleutel zelf ?

— Neen, het dienstmeisje. Mijnheer Drake zal waarschijnlijk nog op één oor hebben gelegen, het was half zeven, toen ik in zijn woning kwam.

— En hebt gij niets bizonders opgemerkt bij het ontsluiten van de deur van de hangar?

— Niets!

— Het slot werkte dus zo als het behoorde?

— Zonder enige hapering!

— En de kist?

— Naar de kist heb ik niet omgekeken, ik dacht helemaal niet aan het valscherf!

— Wij zullen nu naar de hangar gaan, ik wil zelf het slot eens onderzoeken! Mylord, en gij, mijnheer Brand, die zulk een grote rol in de zaak hebt gespeeld, gij zult mij misschien wel willen vergezellen, daar gij wel belang in het geval zult stellen.

— Een zeer groot belang, mijnheer Deebes! antwoordde Raffles.

— Ga je mee, Hobson? zo wendde de detective zich tot de inspecteur.

— Tot je dienst, Deebes!

— En gij, mijnheer Drake, gij zult zeker ook wel van de partij willen zijn?

— Beschik slechts over mij, mijnheer Deebes, zei Drake.

De vijf mannen verlieten nu het restaurant, en begaven zich naar de loods, waar de machine van Drake was ondergebracht.

Reeds had Jones de deur met de sleutel geopend, en allen traden binnen. Bijna de gehele ruimte van de hangar werd ingenomen door de tweedeker van Drake.

Links van de ingang bevond zich het venster, de onderzijde op ongeveer een meter van de grond, klein, en uit vier ruitjes bestaande. Ook in het schuine dak bevond zich nog een dergelijk venster.

Raffles was aanstonds op het venster in de wand toegetreden, en bekeek het aandachtig.

Het had geen scharnieren, maar paste in een sponning, en werd daar door vier houten wervels, een aan iedere

kant van het raam, op zijn plaats gehouden.

Raffles draaide aan de wervels en zag, dat ze gemakkelijk bewogen konden worden.

— Zou ik uw vergrootglas even mogen lenen, mijnheer Deebes?

— Alstublieft, Mylord.

Raffles was weer op het raam toegetreden, bekeek door het vergrootglas een ogenblik raampost, werveltjes en sponning, en zei, nadat zijn onderzoek nauwelijks een paar seconden had geduurd: De dader is door dit raam binnengekomen.

— Wát zegt gij daar! riep Deebes verwonderd uit. Dat is toch onmogelijk!

— Waarom?

— Waarom? Vanwege de wervels!

— O, onze man was niet de eerste de beste, mijnheer Deebes! Hij heeft heel eenvoudig overdag, toen iedereen al heel gemakkelijk deze loods kon in- en uit lopen, nauwkeurig de plaatsing van de wervels opgemeten, en toen viel het hem niet moeilijk, 's nachts aan de buitenkant van het raam hun plaats te bepalen. Hij zaagde een zeer dun gleufje door de sponning van het raam, terzijde van de wervels, en behoefde nu niets anders te doen, dan ze naar beneden te drukken, met een of ander dun voorwerp, bijvoorbeeld een verfmes of iets dergelijks. Hebt u hier misschien iets dergelijks in uw gereedschapskist, Jones? zo wendde hij zich tot de mecaniciën.

— Wel zeker, Mylord!

En hij overhandigde Raffles een mes met een ronde punt, dat zeer buigzaam was, en waarvan het lemmet over de gehele breedte zeker niet dikker was dan een blad papier.

Raffles nam het glimlachend aan en zei toen tot Deebes, die een weinig verstoord had toegekeken:

— Nu zal ik eens zien, mijnheer Deebes, wat ik ervan terecht breng!

En zonder het antwoord af te wachten, verliet hij de loods. De anderen keken in spanning naar het raam.

Nauwelijks een paar seconden later zagen zij eerst ter rechterzijde van het raam het dunne lemnet van het mes verschijnen, juist boven een der wervels. Het lemnet bewoog zich benedenwaarts, drukte de wervel omlaag, en verdween.

Daarop zag men Lord Aberdeen voorbij het raam gaan, en dezelfde kunstbewerking aan de linkerzijde herhalen.

Hij behoefde het nu nog alleen aan de onderkant van het raam te doen, want de vierde, bovenste wervel kon nu het raam niet langer tegenhouden.

Raffles duwde het voorzichtig uit de sponning, waarbij het een weinig draaide, stak zijn hand door de ontstane opening, rukte het raam beet en liet het aan de binnenkant van de loods neer.

Daarop wendde hij zich tot Deeks, en zei, ietwat ironisch :

— Ik geloof, mijnheer Deeks, dat ik nu wel ongeveer hetzelfde gedaan heb als de man, die de haak van het valscherp bijna geheel doorzaagde.

— Prachtig ! riep Deeks uit, maar nu moet gij mij toch eens zeggen, hoe de dader de wervels weer op zijn plaats kreeg, nadat hij de hangar verlaten had.

— Heel eenvoudig, vermoedelijk met een gebogen stuk ijzerdraad ! antwoordde Raffles.

— Wel, Mylord, gij laat mij verbaasd staan ! riep Deeks uit, en ik ben u zeer erkentelijk, dat gij mij een deel van het werk uit de handen neemt !

Deeks was begonnen, de hangar aan een grondig onderzoek te onderwerpen.

Er ontging weinig aan zijn scherpe blik, en Brand, die al zijn bewegingen volgde, zag, dat hij een reukje sigaret van een richel nam, er even aan rook, en het toen in zijn zak liet glijden.

De inspecteur onderhield zich op zachte toon met Raffles, en de vlieger stond peinzend in een hoek, blijkbaar nog altijd zeer onder de indruk van hetgeen er was voorgevallen.

Er verliepen omstreeks tien minuten, en toen liet de stem van Deeks zich weer horen, die zei :

— Het heeft geen nut, ons hier nog langer op te houden, mijnheeren. Er bevinden zich talrijke merkbare vingerafdrukken in de onmiddellijke nabijheid van het raamkozijn, dat is met het blote oog te zien, het raam werd zeker vaak uit de sponning genomen en er weer in gezet ?

— Zeker wel enige keren per dag, mijnheer Deeks, zei Drake. Als de zon op de loods schijnt is het hier binnen zeer warm, en dan waren Jones en Seldom gewend, het raam uit de opening te nemen. Des avond werd het er echter altijd weer ingezet.

— Misschien geeft het verleden van mijnheer Dorrington enige ophelderingen, merkte Raffles op.

— Om daarover iets te weten te komen, Mylord, zouden wij in ieder geval moeten wachten, totdat Dorrington in staat is, ons op onze vragen te antwoorden, hernam Deeks.

— Men zou misschien ook zijn vader kunnen ondervragen, gaf Raffles rustig te kennen.

— Het is mogelijk, zei Deeks. In ieder geval zal ik mij zo spoedig mogelijk naar de oude Graaf begeven.

Daar men thans in de hangar verder niets te zoeken had, verlieten allen haar weer, waarop de deur gesloten werd, en men zich weer naar het restaurant begaf, waar Jones en Seldom nog altijd wachtten.

Deeks trad op de beide mecaniciens toe, en zei :

— Ik zal u moeten verzoeken, u ter beschikking van de Justitie te houden. Wellicht heb ik u later nog enige vragen te stellen. Gij hoeft u echter volstrekt niet ongerust te maken ; ik ben er van overtuigd, dat gij volstrekt niets met de zaak te maken hebt !

Raffles had intussen Brand een wenk gegeven, en de beide vrienden verlieten het vliegveld, na afscheid te hebben genomen van de inspecteur en van Joe Deeks, en de verzekering te heb-

ben gegeven, dat zij ten allen-tijde bereid zouden zijn, als getuigen in deze geheimzinnige zaak op te treden.

Het was reeds laat in de namiddag, en reeds hadden enige speciale edities van de voornaamste bladen melding gemaakt van het geval, toen de fraaie, blauwe limousine van Lord Aberdeen stilhield voor het Golden Cross Hospitaal, waarheen men Dorrington had vervoerd.

Brand behoefde slechts de naam van Lord William Aberdeen te noemen, om zich aanstonds toestemming te zien geven, de parachutist te bezoeken.

Toen Brand en Raffles binnentraden, nadat een verpleegster hun de weg had gewezen, zagen zij, zodra zij achter de tochtscherm waren gegaan, dat zij niet de enige bezoekers waren.

Op een stoel naast het hoofdeinde van het bed, waarop de nog steeds bewusteloze valschermspringer lag, zat een jonge, eenvoudig geklede vrouw, met een bleek, maar zeer knap gelaat, dat op dit ogenblik een mengeling van tedere liefde en diepe smart vertoonde.

Zij hield de hand van de patient, die op het dek lag, in de hare, en hield haar ogen onafgebroken op het strakke, wasachtig bleke gelaat van Dorrington gericht.

Zij keek nu langzaam op, en vestigde haar blikken op de beide bezoekers, die bescheiden waren blijven staan, en reeds weer aanstalten maakten zich terug te trekken, daar zij als bij ingeving hadden begrepen, dat deze jonge, bleke vrouw de echtgenote moest zijn van Bernard Dorrington.

Maar zij vestigde haar grote blauwe ogen op het gelaat van Raffles en toen verhelderden eensklaps haar trekken. Op zachte toon fluisterde zij :

— Neem het mij niet kwalijk, zijt gij niet Lord William Aberdeen ? Men heeft mij u beschreven, en uw portret staat in de Daily Mail. Gij zijt de man, die mijn lieve man van een vreselijke dood gered hebt !

— Ik acht mij gelukkig, mevrouw,

dat ik inderdaad in de gelegenheid ben geweest, mijnheer Dorrington te redden, ofschoon ik tot mijn bitter leedwezen moet opmerken, dat de doorgestane angst hem heel veel kwaad heeft gedaan !

— De dokter is gelukkig tamelijk tevreden, Mylord, zei de jonge vrouw.

— Nu uw man buiten gevaar is, moeten wij allereerst trachten, de ellendingen te ontmaskeren, die hem naar het leven hebben gestaan en dat misschien nog doen, en daarbij kunt gij ons van grote dienst zijn !

— Ik wil u helpen zoveel ik kan, Mylord !

— Antwoord mij dan slechts op een paar vragen, mevrouw !

— Vraag slechts, ik heb niets te verbergen, Mylord !

— Weet gij wie uw echtgenoot is ?

— Ik weet het ! Hij is de enige zoon van de Earl of Drummond !

— Heeft hij ongenoegen met zijn vader gekregen ?

— Een hooglopende twist, Mylord !

— Kent gij die oorzaak van die twist ?

— Die oorzaak staat voor u, Mylord, antwoordde de jonge vrouw met een droevige glimlach. O, het is heel ouderwets en al heel veel vaker gezien. Ik ben maar een eenvoudig meisje, ik was arm, van een burgerlijke familie. Graaf Drummond behoort tot een der oudste adellijke geslachten, en is schatrijk. Hij had zich natuurlijk een andere schoondochter gedroomd, hij moet vreselijk kwaad geworden zijn toen Bernard zijn eigen weg wilde volgen, en met mij huwde, want wij zijn voor de wet getrouwd, Mylord. Wij waren beiden meerderjarig, en Bernard kon het dus zonder de wettelijke toestemming van zijn ouders stellen. Ik wil mij niet beter voor doen, dan ik ben, Mylord, maar dat mag ik toch wel zeggen, dat ik zelf alles in het werk heb gesteld, om een breuk te voorkomen. Ik had uit zijn leven willen verdwijnen, ik had mijn geluk gaarne ten offer willen brengen aan wat Graaf Drummond beschouwde als het geluk van

zijn zoon. Maar Bernard wilde mij niet laten gaan, hij zei, dat hij zich het leven niet kon denken zonder mij, ik was zwak, ik hield van hem, ik gaf toe!

Haar ogen waren vol tranen gescho-ten, maar toen hief zij met een ruk het hoofd op, en vervolgde met een dankbare blik naar de patient:

— En ik heb er nog geen seconde berouw van gehad, Mylord! Bernard heeft mij nog nooit, geen enkel moment laten gevoelen, wat hij voor mij had verzaakt. Geen ogenblik heb ik ooit aan zijn houding kunnen merken, dat hij gedwongen was, een groot for-tuin prijs te geven en hard te werken, om voor ons beiden en voor ons kind het brood te verdienen.

— Gij hebt een baby? vroeg Raf-fles op zachte toon.

— Een meisje van twee jaar, My-lord! En misschien...

De jonge vrouw boog verlegen het hoofd, en een warme blos steeg een ogenblik in haar bleke wangen op.

Raffles hief glimlachend de hand op, en zei op gedempte toon:

— Ik begrijp het al, mevrouw. Uw man heeft er waarschijnlijk prijs op ge-steld, behalve een meisje ook nog een stamhouder te krijgen! En zeg mij nu eens, kunt gij uzelf volstrekt geen voor-stelling vormen van de aard van de aanslag, die op uw echtgenoot gepleegd is?

— Volstrekt niet, Mylord! Het is mij een raadsel. Bernard heeft niets dan vrienden; als hij vijanden had, zou ik de eerste geweest zijn, die het had moeten merken.

— Had hij geen ander vak kunnen kiezen, dan juist dit zeer gevaarlijke beroep?

— God weet, dat ik hem gesmeekt heb, het te laten varen; maar het be-taalt heel goed, en wij wilden geld bij-eensparen, om naar Canada te gaan, waar Bernard een farm wilde kopen,

want hij heeft verstand van de land-bouw. Hij had mij beloofd, dat hij nog hoogstens twintigmaal zou opstijgen; dan zouden wij juist genoeg bijeen heb-ben gehad voor de overtocht, en voor de aankoop van de boerderij.

— Bernard had dus iedere hoop op-gegeven, zich weer met zijn vader te verzoenen?

— De oude Graaf is heel koppig, Mylord.

— Nu nog dit, is uw man voortdu-rend in deze toestand gebleven, is hij nog niet tot bewustzijn gekomen sinds men hem hier bracht?

— Zeker, gedurende een paar uren!

— Waart gij toen reeds hier?

— Ja, Mylord!

— Herkende hij u?

— Goddank, wel! Maar voor het overige schijnt zijn geheugen ernstig te hebben geleden, hij is half versuft, en zijn zenuwen moeten een hevige schok hebben gekregen. De dokter heeft mij ook ten strengste verboden met hem over het ongeluk te praten, voor hijzelf daar over begint.

— Hij weet dus in het geheel niet, wat er met hem gebeurd is?

— Niet het minst, Mylord!

— Wilt gij mij uw adres opgeven, opdat ik u, wanneer dat nodig mocht zijn, kan spreken? Ik stel veel belang in uw man en ik wil alles doen wat ik kan, om de laffe moordenaars te ont-dekken.

— Daar dank ik u hartelijk voor, Mylord! zei zij met bevende stem. Wij wonen hier in een klein pension, een soort hotel, in Backwater Road, Gresham Building.

Raffles had het adres juist genoteerd, toen een zwak geluid zijn aandacht trok.

Dorrington was wakker geworden en zei met zachte, smekende stem:

— Anna, kom naast me zitten.

## HOOFDSTUK V

## HET ONDERZOEK VAN JOHN RAFFLES

Raffles was er niet de man naar, om een plan, dat hij zich eenmaal in het hoofd had gezet, niet aanstonds ten uitvoer te brengen.

Dorrington had hem direct aange-trokken, en hij wilde het geheim ont-sluieren, dat nog altijd hing om de moordaanslag, die op de Jonge parachu-tist gepleegd was.

Bij navraag was het hem gebleken, dat de titel en het fortuin van de Earl of Drummond, ten minste wanneer hij zich niet verzoende met zijn zoon, zou-den overgaan op een zijtak. De volle neef van Graaf Drummond, Arthur Hayfield, zou dan zowel titel als for-tuin erven.

Niet zodra had Raffles dit ontdekt, of hij liet door particuliere detectives een grondig onderzoek instellen naar de levensomstandigheden van deze Hayfield.

En de inlichtingen luiden niet al te gunstig voor de jonge man; hij wed-de, speelde grof, leefde boven zijn in-komen, maakte dus schulden, en stond bekend als een losbol.

Niemand echter kon hem iets misdadigs ten laste leggen; jongelieden als hij waren er in Engeland maar al te veel te vinden!

Toch besloot Raffles, Arthur Hay-field in het oog te houden.

Hij woonde thans in een der Noor-delijke voorsteden van Londen, en het stond vast, dat hij met zijn oude oom op vriendelijke voet verkeerde, en veel bij deze en diens echtgenote op be-zoek kwam.

Het volgende wat Raffles deed, was, zich te laten aandienen bij Lord Drummond zelf.

Hij vond een vóór de tijd vergrijsd man met een bleek gelaat, spierwit haar, strenge trekken, die van trots en koppigheid getuigden, en een kleine dame, met een zacht, lijdend gelaat, en melancholieke grijze ogen.

Hij kwam in een stil, groot huis, dat uitgestorven scheen, en waar de stappen even hol klonken als in een klooster, waar zelden een lach werd ge-hoord, en waar de bedienden steeds op de punten hunner voeten schenen te lopen.

De naam van Lord William Aber-deen had ook in dit huis echter een goede klank, en daaraan had hij het waarschijnlijk te danken, dat hij werd toegelaten, want het bleek al spoedig, dat de vriendenkring van Henry Dor-rington, Earl of Drummond, Marques of Dorset uiterst beperkt was.

En het had weinig geschied, of zelfs Lord William Aberdeen had zich de deur zien wijzen, toen hij het waagde,

de naam van de verloren zoon te noemen.

Raffles liet zich echter niet zo spoedig intimideren, en na enige minuten vol spanning kreeg hij er zijn gastheer althans toe, rustig naar hem te luisteren.

Graaf Drummond had Raffles strak aangekeken, en bleef met gebogen hoofd en gebalde vuisten zitten, toen Raffles zijn verhaal geëindigd had.

Zijn lippen beefden slechts even, toen hij op hese toon zei:

— De jongen is dus... acrobaat geworden?

— Dat moest hij wel, mylord, antwoordde Raffles. Hij kon immers niet verhongeren, nu hij de zorg voor een vrouw op zich had genomen.

— Hij had een andere vrouw kunnen krijgen, hernam de oude Graaf op doffe toon. Waarom heeft hij zich verlaagd door met zulk schepsel zijn levensweg te gaan?

— Ik verzeker u, mylord, zei Raffles op ernstige toon, dat gij Anna, zijn vrouw, zeer groot onrecht aan doet, als gij minachtend over haar spreekt.

— Maar zij is een avonturierster, een café-chantant-zangeres, zij heeft zelfs gestolen!

— Hoe komt gij daarbij, mylord? Waarom geeft gij haar die beledigende namen? Anna Carroll was concertzangeres, en zij zou het waarschijnlijk nog zijn, als... zij haar stem door een keelziekte niet onherroepelijk had verloren. En gestolen? Wel, ik verzeker u op mijn woord, dat er geen oprechter, eerlijker vrouwtje op de wereld te vinden is!

— Hoe kunt gij dat weten?

— Hoe ik dat weet? Omdat ik naar haar gehele verleden een zeer grondig onderzoek heb laten instellen. En wilt gij haar enige misdaad weten? Zij hield van uw zoon! Meer misdreef zij niet! En zij had hem zó lief, dat zij zelfs bereid was, haar eigen geluk voor hem op te offeren, uit zijn leven te verdwijnen, de weg vrijlatende voor de vrouw, die gij voor hem had uitgekozen. Wist gij dat, mylord?

— Dat wist ik niet, antwoordde de Graaf. Men heeft mij... andere dingen van haar verteld!

— Heeft die «men» een naam, mylord? vroeg Raffles ernstig. Is het dezelfde «men», die haar betichtte van diefstal? Heet die «men» misschien... Arthur Hayfield?

— Ik wil van mijn neef geen kwaad horen, Mylord! riep Graaf Drummond uit. Het is waar, dat hij die beschuldiging heeft geuit, maar dan herhaalde hij slechts, wat men hem had gezegd!

— Het is mogelijk, hernam Raffles kortaf. Intussen, mylord, ik heb u nog lang niet alles verteld. Leest gij couranten?

— Zelden of nooit.

— Dan hebt gij natuurlijk ook niet gelezen van de schokkende gebeurtenissen, die bij de vliegfeesten, die onlangs te Hendon werden gehouden, hebben plaats gehad. Zoals het meer gebeurt, zou een parachutesprong worden uitgevoerd. De valschermspringer had grote ervaring en de stunt zou dan ook zeer zeker geslaagd zijn, als niet een ongeluk...

De Graaf had zich half uit zijn stoel opgericht, de bevende handen gesteund op de armleuningen, en keek Raffles met een wanhopige uitdrukking in zijn ogen aan.

Hij wilde iets zeggen, maar voor hij er tijd toe had, ging de deur open en Lady Drummond, die het vertrek enige tijd te voren had verlaten, trad weer binnen, zeer bleek, het gelaat door smart vertrokken.

Zij ging op Raffles toe, en nauwelijks verstaanbaar was haar stem, toen zij vroeg:

— Is het waar, wat gij daar zegt, Mylord? Is mijn arme jongen... verongelukt?

— Dat heb ik niet gezegd, mylady, ik heb zelfs de naam van uw zoon niet genoemd, antwoordde Raffles haastig. Ik zei, dat er een ongeluk heeft plaats gehad. Maar wacht, ik heb hier een nummer van de «Daily Mail» bij mij, waarin het geval beschreven staat. Wanneer gij het goed vindt, zal ik het



u voorlezen. Gij weet, dat onze bladen geen bescheidenheid kennen, en zo is het nu al in geheel Engeland bekend, dat de parachutist Dorrington inderdaad de enige zoon is van de earl of Drummond.

En zonder een nadere toestemming af te wachten, begon Raffles met heldere stem het relaas van het ongeluk voor te lezen.

Nog geruime tijd nadat hij het blad weer had opgevouwen, bleven de beide oude mensen, die het niet waagden, elkaar aan te zien, zwijgend in dezelfde houding zitten.

De oude Graaf was de eerste, die sprak.

Hij wendde zich tot zijn vrouw, en zei op zachte, als om vergiffenis smekende toon:

— Luister eens, Isabel, dat van... dat jonge meisje... dat is niet waar, zegt Lord Aberdeen. Zij is van zeer fatsoenlijke afkomst, zij is een concertzangeres geweest en zij heeft zich niet het minste te verwijten; gestolen heeft zij nooit.

— Dat heb ik immers altijd geweten, Henry, zei de oude dame op klagende toon, terwijl zij zich met de bevende vingers een van haar sneeuw witte lokken van het voorhoofd wegstreek. Denkt gij dat wij vrouwen dat niet aanstonds kunnen zien?

De Graaf stond op, en kwam met gebogen hoofd, blijkbaar zeer ontroerd, op Raffles toe en zei:

— Ik wil er tegenover u, die hem het leven hebt gered, geen geheim van maken, Mylord, het viel mij in de laatste tijd zeer zwaar, aldus in onmin te leven met mijn enige zoon. En... toen wist ik nog niet, wat gij mij zoëven hebt medegedeeld, en dat ge mij toch zeker niet hebt gezegd om mij te pijnigen. Het is waar, wat ge mij hebt medegedeeld, nietwaar?

— Het is de zuivere waarheid, mylord. Gij zoudt dat jonge meisje niets anders hebben kunnen verwijten, dan dat zij niet van adel en arm was!

— Misschien zult gij er mij om veroordelen, Mylord, maar dat was ook

het enige verwijt, hetgeen ik aanvankelijk liet gelden.

— Toen hij met haar trouwde, mylord, bezat zij in ieder geval nog haar schone stem, en die was zeker meer waard, dan gij wel schijnt te vermoeden, hernam Raffles op zacht berispelende toon. Ik meen echter uit uw woorden te mogen opmaken, dat gij in de laatste tijd uw mening hebt gewijzigd, dat gij wellicht zelfs geneigd zoudt zijn, uw zoon weer de hand te reiken?

— Het is zo, Mylord! Ik kan het thans niet langer verbergen! riep de oude man met bevende stem.

— Uw neef Arthur bezoekt u zeker veel in de laatste tijd?

— Heel veel, antwoordde Graaf Drummond.

— Wanneer gij uw zoon zoudt hebben onderfd, of veronderstel, dat hij dood was, dan zou Arthur Hayfield immers de titel en het familiefortuin erven?

— Zo is het. Waarom vraagt gij mij dat?

— O, het heeft niets te betekenen, mylord, antwoordde Raffles haastig. Heeft uw neef wel eens over uw zoon gesproken?

— Niet dikwijls!

— In goede of in kwade zin?

— Die twee zijn nooit dikke vrienden geweest, Ik herinner mij nu, dat Arthur eens verteld heeft, dat hij Bernard had gezien, tijdens een reis door Italië. Hij verzekerde mij, dat mijn zoon toen samen met... die vrouw in tingeltangels van het minste allooi optrad, als liedjeszanger.

— Het spijt mij, dat ik het moet zeggen, mylord, maar dat zijn impertinente en grove leugens! hernam Raffles kalm. Uw zoon heeft al die tijd geen voet buiten Engeland gezet, dat staat vast!

— Maar waarom heeft hij dan dat gezegd? Wat kan hem daartoe bewogen hebben? riep Gravin Isabel uit.

— Daarop wil en kan ik u geen antwoord geven, mylady, antwoordde Raffles, terwijl hij opstond. Misschien als mylord het eens overdenkt, dat hij dan

---

wel zeer spoedig het motief van die lage verdachtmakingen zal ontdekken. Ik voor mij zet thans mijn onderzoek voort, en ik zal niet rusten, voor ik de ellendeling heb ontdekt, die de aanslag op het leven van uw zoon, de rechthebbende erfgenaam van het geslacht Drummond, pleegde!

En met deze woorden nam Raffles

afschied van de beide oude lieden, met de belofte, dat hij hen zo spoedig mogelijk weer zou bezoeken en na zichzelf de verzekering te hebben horen geven, dat Gravin Isabel althans zich zo spoedig mogelijk naar het ziekenhuis zou begeven, teneinde daar haar geliefd kind in de armen te kunnen sluiten.

## HOOFDSTUK VI

## HET EINDE VAN EEN SCHURK

Het was diezelfde avond omstreeks elf uur, toen Raffles zich gereed maakte, om uit te gaan.

Hij trad de bibliotheek binnen van het herenhuis, hetwelk hij met Brand in de Cromwell Street bewoonde, en waar hij de jonge man aantrof, verdiept in de lezing van de laatste avondbladen.

— Ga je uit? vroeg Brand verwonderd.

— Ja. Staat er iets nieuws in de bladen?

— Als je bedoelt over het parachuteongeval van Hendon, dan moet ik daarop antwoorden: weinig. Niemand schijnt op het denkbeeld te zijn gekomen, zich, evenals jij dat gedaan hebt, naar de ouders van de ongelukkige Dorrington te begeven.

— Nu, ik houd Deebes voor schrandder genoeg, om dat morgen aanstonds

te doen, hernam Raffles schouderophalend. Zijn enige fout is, dat hij soms wel eens wat treuzelt! Hij loopt wel eens achter de feiten aan.

— Mag ik vragen, waar je heengaat, Edward?

— Welzeker! Ik ga Arthur Hayfield een bezoek brengen!

— Wat ben je van plan bij hem te doen?

— In de eerste plaats wil ik eens zien of hij een grijs geruit sportcostuum heeft. En dan zal ik hem verzoeken, mij de rug eens te willen toedraaien!

— Wat! Je gelooft dus werkelijk, dat...!

— Ik ben er zelfs bijna zeker van, Charles! Ik weet niet meer, welke bekwame criminalist eens gezegd heeft,

dat men bij iedere misdaad allereerst naar het motief moet zoeken. Kent men eenmaal de beweegreden, dan is men reeds een goed eind op weg, om ook de dader te leren kennen! Welnu, hier ligt de beweegreden al zeer dicht voor de hand. Daar wij wraakzucht kunnen uitschakelen, blijft alleen... hebzucht over! Als Bernard Dorrington sterft, dan vervallen titel en fortuin van het geslacht Drummond onherroepelijk aan Arthur Hayfield! Het is dus in het belang van Hayfield, dat Bernard verdwijnt voorgoed! Herinner je, dat hij ook alles gedaan heeft, om de verstoten zoon zwart te maken bij zijn ouders, teneinde een verzoening te beletten! Hij heeft in Dorrington zeker zijn neef herkend, en daar hij moest vrezen, dat de een of andere dag, ondanks alles een verzoening tot stand zou kunnen komen, zo heeft hij het laatste middel willen toepassen: moord!

— Alles goed en wel, Edward, maar het is en blijft toch maar een veronderstelling! riep Brand uit.

— Een veronderstelling, die al een zeer hechte ondergrond van waarschijnlijkheid heeft, merkte Raffles kalm op. Ik wil overigens gaan, teneinde de keten van bewijzen geheel en al te doen sluiten, zodat er geen enkele schakel ontbreekt.

— Denk je laat terug te komen?

— Dat zal geheel en al van de omstandigheden afhangen. Het is zeer goed mogelijk, en zelfs waarschijnlijk, dat ik hem niet thuis tref.

— Hij woont hier een heel eind vandaan, je kunt er onmogelijk voor middernacht zijn, zelfs al neem je een auto!

— Dat is juist een voortreffelijk uur, Charles, hernam Raffles glimlachend. Misschien zijn de bedienden daar reeds naar bed, zodat die ons niet kunnen storen.

— Maar als zij naar bed zijn, Edward, dan kunnen ze je toch niet binnenlaten! riep Brand uit.

— Dat bezwaar is niet groot!

— Ik blijf op je wachten, Edward, ik ben zeer benieuwd naar het resultaat van dit zonderlinge bezoek. Ik moet je echter zeggen, dat ik het tamelijk onvoorzichtig vind; Deebs mocht het eens te weten komen, en die zal het niet weinig zonderling vinden, dat Lord Aberdeen zich op die eigenaardige wijze toegang verschaft in een andermans huis.

— Deebs komt het zeker te weten, want ik ben van plan, hem te roepen als ik slaag, hernam Raffles bedaard. En wat het laatste betreft, hij weet heel goed, dat ik op Scotland Yard als amateur-detective bekend sta en detectives wenden zich ook niet onder alle omstandigheden tot de bedienden van de lieden, die zij verdenken. Maar nu moet ik gaan, anders wordt het werkelijk te laat!

De beide vrienden drukten elkaar de hand, en Raffles verliet het vertrek en vervolgens het huis, om in de Cromwell Street een chauffeur te wenken, die hij, bij het vooruitzicht van een goede fooi, wist over te halen, hem naar de Chesterton Road te rijden, waar de jonge Hayfield de tweede en derde verdieping van een fraai Apartment House bewoonde.

Het was juist twaalf uur toen hij, op de hoek van het blok, waarvan het bewuste huis deel uit maakte, uit de auto stapte, en de chauffeur wegzond.

Hij liep eerst eens aan de overzijde voorbij het grote huis, en zag, dat het reeds bijna geheel van onder tot boven in duisternis gehuld was.

De vestibule echter was verlicht, en Raffles kon duidelijk het venster zien van de loge van de concierge. Hij bedacht zich echter niet lang, maar stak de straat over, en ging het huis binnen.

Dadelijk trad de concierge hem tegemoet, en vroeg, wat de late bezoeker wenste.

— Is mijnheer Hayfield thuis? vroeg Raffles.

— Neen, mijnheer, antwoordde de man, verwonderd, dat men een van zijn huurders om deze tijd wilde spreken.

— Gij weet zeker ook niet, wanneer hij thuis komt? vervolgde Raffles, terwijl hij de man een half guinje in de hand drukte.

— Dat kan ik u onmogelijk zeggen, mijnheer, antwoordde de conciërge, zeer verheugd over deze vorstelijke fooi. Mijnheer Hayfield is tamelijk ongeregeld in zijn gewoonten.

— Maar gelooft gij niet, dat ik op hem zou kunnen wachten?

— Dat zal moeilijk gaan mijnheer. De twee bedienden van mijnheer Hayfield zullen wel naar bed zijn. Meestal behoeven zij niet op hun meester te wachten. Ik zou uzelf in mijn loge kunnen laten wachten, als ik niet dadelijk ging sluiten, en als ik maar enige zekerheid had, dat mijnheer Hayfield voor één uur thuiskomt.

— Hoe komt hij er in als hij thuis komt?

— Hij heeft een sleutel van het huis, mijnheer.

— Nu, dan zal ik morgen nog maar eens terugkomen, zei Raffles onverschillig. Ik ben een oude vriend van hem, en ik was hier toevallig in de buurt, dat is alles.

Hij knikte de man toe, en begaf zich weer naar de voordeur.

Maar toen hij deze bijna bereikt had, maakte hij gebruik van een ogenblik, waarop de conciërge zich omkeerde, om zich vliegensvlug te verschuilen in een soort nis, terzijde van de vestibule, half verborgen door de trap naar de eerste verdieping.

Hij kon zo de voordeur in het oog houden, zonder zelf te worden gezien. Er waren nog geen tien minuten ver-

lopen, of er kwam opnieuw een bezoeker, die tamelijk aarzelend binnentrad, toen op de portier toeging, en deze op half gedempte toon, maar toch zo luid, dat Raffles hem verstaan kon, vroeg, of mijnheer Hayfield reeds thuis was, men verwachtte hem.

Op het ontkennend antwoord van de portier verwijderde de man zich weer haastig, en er ging een schok van ontroering door het lichaam van Raffles; nu de man hem de rug toekeerde, herkende hij in hem duidelijk de man in de blauwe overall, die de dag te voren haastig achter de haag de vlucht had genomen...

Een ogenblik dacht Raffles er over, te voorschijn te springen, en de kerel te grijpen, maar toen viel het hem in, dat hij twee vliegen in één klap zou kunnen slaan, als hij slechts nog wat wachtte.

Er verstreken nog tien minuten, en toen doofde de portier de lichten, na de voordeur zorgvuldig te hebben gesloten.

Raffles wachtte, tot de man zich in zijn woning had teruggetrokken, en sloop toen met katachtige schreden de trap op, tot hij de tweede verdieping bereikt had.

Hier bleef hij even luisterend staan, maar toen hij niets hoorde, haalde hij zijn lopers te voorschijn, en het duurde niet lang, of hij had de deur van het appartement zonder enig gerucht te maken, geopend.

Men was er in dit huis blijkbaar op voorbereid, dat de bewoners wel eens min of meer onder de invloed van de drank thuiskwamen, want in de brede gang brandde een heldere elektrische lamp.

Het was dus zaak, om voorzichtig te zijn.

Raffles had de deur weer gesloten, luisterde aandachtig, en ging toen verder, behoedzaam alle deuren openend, welke hij op zijn weg ontmoette.

Aan het einde van de gang bleek zich de deur van de slaapkamer te bevinden, die aan de studeerkamer grensde.

Beide vertrekken waren met zeer veel smaak en op kostbare wijze gemeubeld.

Raffles wijdde eerst zijn aandacht aan de studeerkamer, en doorzocht de schrijftafel, steeds op een verrassing voorbereid, en klaar, om aanstonds te handelen zoals de omstandigheden het vereisten.

Dit onderzoek leverde echter niets anders op dan de ontdekking van een groot aantal onbetaalde rekeningen, en van enige pakjes minnebrieven van zeer verdacht allooi.

— Ik moest ook begrijpen, dat onze vriend wel niet zo dom zou zijn, over deze zaak, al was het een letter correspondentie te voeren, bromde Raffles voor zich heen. Nu zullen wij zien, of

het onderzoek van de slaapkamer misschien betere resultaten oplevert!

Hij had zijn zaklantaarn ontstoken, na de gordijnen te hebben gesloten, en trad nu door de verbindingsdeur het ruime slaapvertrek binnen.

Hij opende een grote klerenkast, en begon de inhoud te onderzoeken. Daar hingen, keurig geordend, rokcostuums, smokings, rijcostuums, wandelpakken, maar een geruit costuum, zoals hij de vluchteling op het vliegveld had zien dragen, was er niet bij...

Toen viel het oog van Raffles op een wandkast, waarvan de deur gesloten bleek te zijn.

Hij had haar echter spoedig weten te openen, en daar hing, half verborgen achter enige andere kleren, de grijs geruite Norfolk!

Maar op hetzelfde ogenblik ving het geoeffende oor van Raffles enig gerucht op. In de gang werd gelopen.

Dadelijk keek Raffles naar een schuilplaats uit, en toen trad hij de diepe wandkast binnen, na zijn lantaarn te hebben gedooft, en trok de deur tot op een kier na dicht...

Het was hoog tijd, want geen drie seconden later werd er voorzichtig een deur geopend en weer gesloten, in de studeerkamer werd licht gemaakt, en door de openstaande kier en de wijd openstaande tussendeuren heen zag Raffles duidelijk twee mannen: Arthur Hayfield en de man, die een uur geleden naar hem gevraagd had...

En het was zo stil buiten en in het huis, dat Raffles, ofschoon de mannen op gedempte toon spraken, duidelijk kon horen, wat zij zeiden.

— Ik heb een uur op je gewacht, Hayfield, begon de ander op brommende toon. Je hebt gezegd om twaalf uur en nu is het ruim één!

— Dat is niet mijn schuld, Jim! kwam Hayfield. Ik ben opgehouden! En nu spoedig terzake. Je begrijpt natuurlijk wel, waarom ik je hier heb laten komen.

— Ja, dat kan ik wel op mijn vingers natellen, zei de man, die was gaan zitten, grinnikend. Het zaakje is de eerste keer lelijk mislukt!

— Dat hebben wij te danken aan Lord William Aberdeen en zijn vervloekte chauffeur, siste Hayfield. Het had er maar aan ontbroken, dat zij ons herkend hadden. Ik wil niet ontkennen, dat ik een paar ellendige uren heb doorgebracht. Ik stond al gepakt en gezakt, om er alles aan te geven en aan de haal te gaan!

— Zonder mij te betalen? vroeg Jim op grimmige toon.

— Maak je niet ongerust, ik had mijn maatregelen getroffen!

— Dat is maar goed ook! Wij zullen elkaar wel niet verraden, maar het zou voor jou toch niet goed zijn, als jij je woord niet zou houden!

— Alles goed en wel, Jim, maar ik zou je hebben betaald, als... het werk gedaan was. Je kunt toch niet vergen, dat ik je geld geef voor iets wat mislukt ?

— Dat was niet mijn schuld, hernam Jim. Ik heb toch even veel risico gelopen, dat ze alles ontdekten. Daarenboven, het is best mogelijk, dat... je weet wel wie, er toch nooit van bovenop komt.

— Laten wij daar nu maar niet op rekenen, Jim, hernam Hayfield ongeduldig. Volgens de bladen zal hij over acht dagen weer de oude zijn. Welnu, dat mag niet. Ik heb je hier laten komen, om je een nieuw plan aan de hand te doen. Hij is te veel, hij moet verdwijnen !

— Levert het wat op ?

— Duizend pond extra, als je slaagt !

— Wanneer en hoe moet het dan gebeuren ?

— Nog vannacht ! Hij ligt in het ziekenhuis, het Golden Cross Hospitaal, zoals je weet. Vandaag is hij naar een afzonderlijke kamer overgebracht, ik zal met je meegaan, en je haar aanwijzen. Zij ligt op de eerste verdieping, en je kunt haar van de tuinzijde heel gemakkelijk bereiken. Er wordt niet bij hem gewaakt, hij ligt geheel alleen. Hier heb je een spuitje, dat gevuld is met een vloeistof, die in het bloed gespoten, bijna aanstonds de dood ten gevolge heeft. De rest is voor een man als jij bent al heel gemakkelijk !

— Zijn er ladders in de tuin ? vroeg Jim, na even te hebben nagedacht.

— Ladders in overvloed !

— Geef dan hier het spuitje !

— Een ogenblik, ik zal het je dadelijk geven ! Eerst zal ik je iets meege-

ven, dat je in je eigen huis moet verbranden, voor alle veiligheid !

Hayfield was haastig opgestaan, en kwam door de verbindingsdeur de slaapkamer binnen.

Hij haalde onder het lopen een sleutel uit zijn zak, en stak zijn hand uit naar de kruk van de wandkast.

Maar voor hij haar had kunnen openen, vloog zij open, en Hayfield keek recht in de loop van een dreigend opgeheven revolver.

Hayfield werd vaalbleek, en deinsde sidderend achteruit, onder het slaken van een doffe kreet.

Jim kwam ongerust toelopen, bleef even als verstomd staan, rukte toen het raam open, waar hij juist naast stond, en slingerde zich over de balkonrand, teneinde de regenpijp, waaraan hij zich blijkbaar wilde laten zakken, te grijpen.

Maar halverwege verloor hij het evenwicht, en viel van een hoogte van zes meter op straat, waar hij kreunend, met een gebroken been bleef liggen.

— Uw spel is uit, Arthur Hayfield, zei Raffles op koude toon, terwijl hij uit de kast stapte. Achter mij in deze kast hangt het costuum, dat ik reeds gisteren zag, toen gij het droeg, en van uw gesprek met die ellendeling, die daar beneden ligt en u waarschijnlijk wel niet zal sparen, als hij geknipt wordt, heb ik geen enkel woord gemist !

Hayfield keek Raffles een ogenblik met uitpuilende ogen aan, liet toen een gillende gelach horen, en riep op schelle toon :

— Je hebt gelijk, het spel is uit ! Ik heb het gespeeld en verloren ! Maar een Hayfield laat zich niet voor de rechter slepen ! De laatste zet is aan mij !

En met een vliegenvlug gebaar, vóór Raffles het had kunnen verhinderen,

had Hayfield zich de scherpe punt van het dodelijke spuitje in de polsader gedrukt, en liet het voorwerp nu uit zijn trillende rechterhand vallen.

Hij wankelde achteruit, tot hij in een diepe stoel neerplofte, en bleef daar roerloos liggen, het hoofd op de borst, terwijl lange rillingen over zijn lichaam liepen.

Raffles, die wel begreep, dat hier geen hulp kon baten, boog zich over de rand van het balkon heen, en zag juist, hoe enige voorbijgangers waaronder twee agenten, de vluchteling, die erbarmelijk lag te kermen, omringden.

— Arresteer die man, en breng hem naar het hoofdbureau van politie ! be-

val Raffles op luide toon. Ik ben Lord William Aberdeen, en ik beschuldig die man van poging tot moord op Bernard Dorrington !

Het was goed, dat er juist een huurauto passeerde, waarin de beide agenten de arrestant konden wegvoeren, want reeds nam het publiek een dreigende houding tegen de schurk aan.

Raffles sloot het balkonraam, wierp een onderzoekende, half verachtelijke, half medelijdende blik op Hayfield, op wiens gelaat de kleur des doods zich uitspreidde, en ging toen haastig op de telefoon in de studeerkamer toe, ten einde Joe Deeks mede te delen, dat de amateur-detective hem ditmaal weer een weinigje te vlug was afgeweest...

---

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

## De Verliefde Juwelier



## REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

Te bestellen bij de Uitgeverij « In den Ouden Windmolen », Maastrichterstr., 19, Hasselt

- |   |  |
|---|--|
| <p>2006. — Een droeve Huwelijksdag<br/>                 2007. — De Wraak der K. K. K.<br/>                 2008. — Twee Doodsvijanden<br/>                 2009. — De Meester herleeft<br/>                 2010. — De Bende v.d. G. Sleutel in de val<br/>                 2011. — Raffles en Amor<br/>                 2012. — Nicholson juicht te vroeg<br/>                 2013. — De Broeder van Nicholson<br/>                 2014. — Avontuur in België<br/>                 2015. — De Moord in Kamer 13<br/>                 2016. — Aan de Marteldood ontsnapt<br/>                 2020. — Bloed en Goud<br/>                 2021. — De buitenste Duisternis<br/>                 2022. — De Waanzinnige<br/>                 2023. — De gestolen claim<br/>                 2024. — De Bergduivel<br/>                 2027. — Het Geheime Document<br/>                 2028. — De Redding van « Goudhaar »<br/>                 2029. — « Goudhaar »<br/>                 2030. — De Smokkelkoningin<br/>                 2031. — De Misdaad in de trein<br/>                 2032. — De Revue-Girl<br/>                 2033. — Professor Shirley<br/>                 2034. — De Kit van Wong Li<br/>                 2035. — De Gewaande Radjah<br/>                 2036. — De Geheimzinnige Tempelstad<br/>                 2037. — De Duivels van de Gele Zee<br/>                 2038. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi<br/>                 2039. — Vijftig tegen één<br/>                 2040. — Ilona, de avonturierster<br/>                 2041. — De Kelder des Doods<br/>                 2042. — De onverwachte terugkeer<br/>                 2043. — Rode Bill krijgt een lesje<br/>                 2045. — Zwarte Anna<br/>                 2046. — Het Juweel van Prins Omar<br/>                 2047. — Gevaarlijk spel<br/>                 2048. — Het Goud van de Metropolitanbank<br/>                 2049. — De Bende van Myra Bonati<br/>                 2050. — Merry-Kid de verklikker<br/>                 2051. — Het Verlaten Slot<br/>                 2052. — De Riolen van Parijs<br/>                 2053. — Rovers en Verraders<br/>                 2054. — Een documentenjacht<br/>                 2055. — De Verijdelde Ontvoering<br/>                 2056. — Liefde, Paarden en Bandieten<br/>                 2057. — Een Mislukte Samenzwering<br/>                 2058. — De Kooi des Doods<br/>                 2059. — Jacht op Fortuin<br/>                 2060. — De Gouden Wisselbeker<br/>                 2061. — Een Fatale Vrouw<br/>                 2062. — Een moderne Blauwbaard<br/>                 2063. — Een Geheimzinnige Moord<br/>                 2064. — Een Spaans Drama<br/>                 2065. — Een merkwaardige diefstal<br/>                 2066. — Spoken op Marshy Manor<br/>                 2067. — Chantage en Hypnose<br/>                 2068. — De Lokstem van het Goud<br/>                 2069. — Het Geheim van de Boekenkist<br/>                 2070. — Het Revolutie Complot<br/>                 2071. — Het Verlaten Huis<br/>                 2072. — Het Spel met de Dood<br/>                 2073. — Het Verstoorde Feest<br/>                 2074. — Russisch Goud<br/>                 2075. — Een Moderne Robinson<br/>                 2076. — De Moord in Fenchurch Street<br/>                 2077. — Het Vloolwonder<br/>                 2078. — De Raadselachtige Moord<br/>                 2079. — Een Avontuur in China<br/>                 2080. — De Verborgten Schat<br/>                 2081. — De Chinese Schatkamer<br/>                 2082. — De Berde van de Gouden Ster<br/>                 2083. — Sensatie in de Opera<br/>                 2084. — De Folterkelder<br/>                 2085. — De Bedrieger bedrogen</p> | <p>2086. — De Geheimen van Parijs<br/>                 2087. — Speelzucht en Misdaad<br/>                 2088. — De Diamanten Spin<br/>                 2089. — Een duivelse Uitvinding<br/>                 2090. — Parijse Autobandieten<br/>                 2091. — Het Trio Desmond<br/>                 2092. — Een Sensationele Bokswedstrijd<br/>                 2093. — Als het Goud lokt<br/>                 2094. — Sneeuw, Goud en Bandieten<br/>                 2095. — Wie was de Derde Man?<br/>                 2096. — Het Kostbare Fabrieksgeheim<br/>                 2097. — De Ontvoerde Diplomaat<br/>                 2098. — Rumoor om de Derby<br/>                 2099. — Gevaren van de Wereldstad<br/>                 2100. — Moderne Piraten<br/>                 2101. — Het Filmkasteel<br/>                 2102. — Het lijk in het Spoorwegdepôt<br/>                 2103. — Een Onderaards Drama<br/>                 2104. — De Verzonken Metropolis<br/>                 2105. — De Vreemde Chauffeur<br/>                 2106. — De Moord in het Cabaret<br/>                 2107. — De Negende Steen<br/>                 2108. — Onraad in Hollywood<br/>                 2109. — Ossenkop; gang 5<br/>                 2110. — De Bende van de « De Ratten »<br/>                 2111. — Het Avontuur in Hollywood<br/>                 2112. — De Bende van de Gouden Spin<br/>                 2113. — Irma Sandrina<br/>                 2114. — In de val gelokt<br/>                 2115. — Om een kwart miljoen dollars<br/>                 2116. — De Giftgas-centrale<br/>                 2117. — Een mislukte ontvoering<br/>                 2118. — De Verdwenen Kleindochter<br/>                 2119. — Helicopter-bandiet<br/>                 2120. — De Verraderlijke Huisknecht<br/>                 2121. — Vrouwelijk Lokaas<br/>                 2122. — Het Drama op de Brooklyn Bridge<br/>                 2123. — In het Hol van de Leeuw<br/>                 2124. — Een Patient verdween<br/>                 2125. — De Geheimzinnige Liftkoker<br/>                 2126. — De pseudo uitvinder<br/>                 2127. — De Zwarte Kaper<br/>                 2128. — Moderne Schatgravers<br/>                 2129. — Liefde en Kunst<br/>                 2130. — De Moord in Kew Gardens<br/>                 2131. — De Tijdbom<br/>                 2132. — Antiquiteiten en Liefde<br/>                 2133. — De Verijdelde Ontvoering<br/>                 2134. — Drie Hotelratten<br/>                 2135. — Het Nieuwe Bendehoofd<br/>                 2136. — De Bloedraad<br/>                 2137. — Een merkwaardig Duel<br/>                 2138. — Giftgasbandieten<br/>                 2.139. — Een wanhopige ontsnapping<br/>                 2.140. — De Erfenis der Caraïben<br/>                 2.141. — Het Drama in Cromwell Street<br/>                 2.142. — Het einde van een schurk<br/>                 2143. — In het barre Noorden<br/>                 2144. — Misdadige Onschuld<br/>                 2145. — De Duivel in de Vrouw<br/>                 2146. — Het Spook van Sèvres<br/>                 2147. — De Dubbelganger<br/>                 2148. — Onraad op Drummond Hall<br/>                 2149. — Amor en Juwelen<br/>                 2150. — Het geheim van de Grot<br/>                 2151. — Bernadette's Geheim<br/>                 2152. — Diamanten en Liefde<br/>                 2153. — Goud onder de Golven<br/>                 2154. — Het Geheim van de Grafkelder<br/>                 2155. — De Vrouw in het rood<br/>                 2156. — Het debuut van Conny Campbel<br/>                 2157. — Een voordelig zaakje<br/>                 2158. — Een duivels complot</p> |
|---|--|